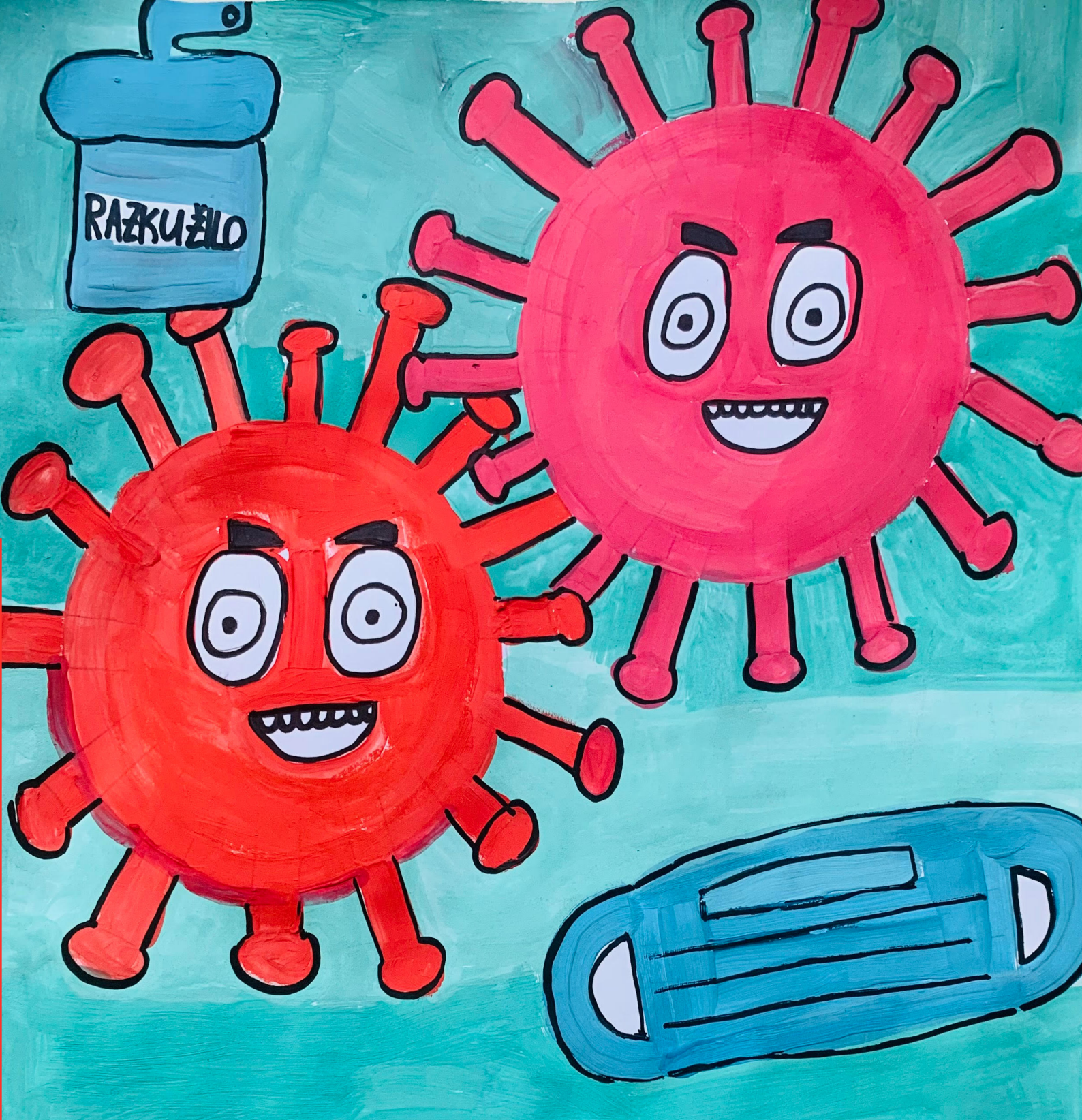

TRATE

GLASILO OŠ CVETKO GOLARJA ŠKOFJA LOKA
ŠOLSKO LETO 2020/2021

UVODNIK

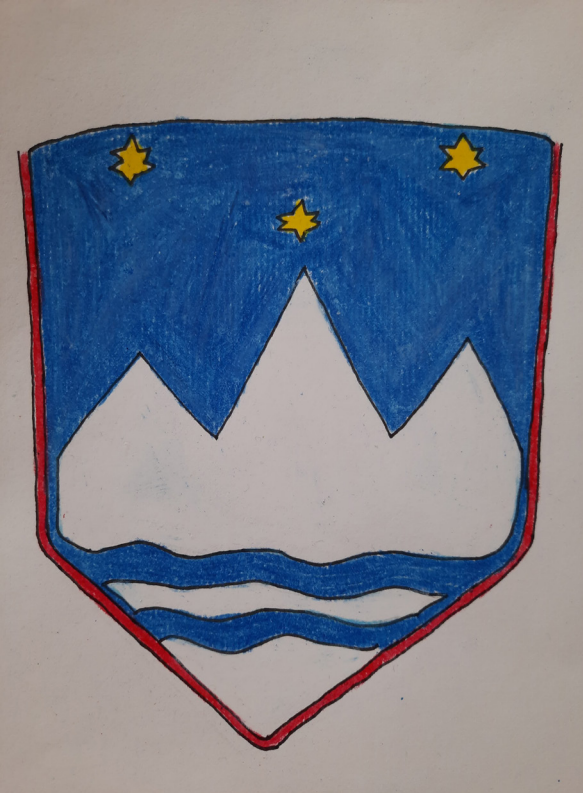
Dragi bralke in bralci,

letošnje šolsko leto je takšno, kot ga še ni bilo in verjamem, da si zdajle vsi skupaj mislimo in želimo, da se nikoli več ne bi ponovilo. A po drugi strani je zelo praznično, naša država Slovenija praznuje 30 let. Zato smo razmišljali o tem, za kaj smo lahko hvaležni in na kaj ponosni. Zagotovo je to jezik, naredili smo kratek prelet od prvih zapisov slovenske besede do umetniških del, ki nastajajo danes. Veliko biserov imamo in tudi na te smo opozorili.

Letos je za nami najbolj zoom leto, veliko otroških vtisov smo zbrali in se navduševali nad vsem, kar so ustvarili doma in po vrnitvi v šolo. Za nikogar ta čas ni in ni bil enostaven, a tokrat v ospredje postavljamo sedmošolca, ki je to leto bil bitko vseh bitk – Luka Omerzu je Junak 3. nadstropja in je zagotovo Junak med junaki na naši šoli. Sam je opisal, kako je doživel diagnozo rak in predstavil svojo pot zdravljenja. Ves čas so mu ob strani stali sošolke in sošolci z razredničarko.

1. septembra 2012 so prvič prestopili prag naše šole, po devetih letih šolanja pa se poslavljajo od nas –najbolj zoom generaciji smo zaželeli vse dobro na novih poteh. Čeprav smo preveč dni preživeli na daljavo, smo uspeli na drugačen način speljati tudi veliko projektov. Tudi o teh poročamo v fotografijah in besedah, Želimo vam prijetno branje in predvsem takšne počitnice, v katerih si boste nabrali novih moči za nove začetke.

Ravnateljica Karla Krajnik

Maša Rakovič 5. r

SLOVENIJA – VELIKA PO SRCU, BOGATA V IZROČILU, ZAZRTA V PRIHODNOST

Jaz, bratje, pa vem za domovino in mi vsi jo slutimo. Kar so nam siloma vzeli, za kar so nas ogoljufali in opeharili, bomo dobili povrnjeno in poplačano s tisočnimi obrestmi! Naša domovina je boj za prihodnost; ta domovina je vredna najlahtnejše krvi in najboljšega življenja. Iz muke, trpljenja in suženjstva nešteti milijonov bo vzrasla naša domovina: vsa ta lepa zemlja z vsem svojim neizmernim bogastvom. Tedaj bodo le še grenak in grd spomin te gosposke domovine, na suženjstvu zidane, s krvjo in solzami gnojene, sramota človeštvu, zasmeh pravici...

ZAHVALJENI

Tone Kuntner

Zahvaljeni presrčno za ljubezen,
gorečo brez vračila in plačila,
(saj bi drugače ne bila ljubezen),
ki ste jo živeli in živite,
ki ste z njo gradili in gradite
dom in domovino!

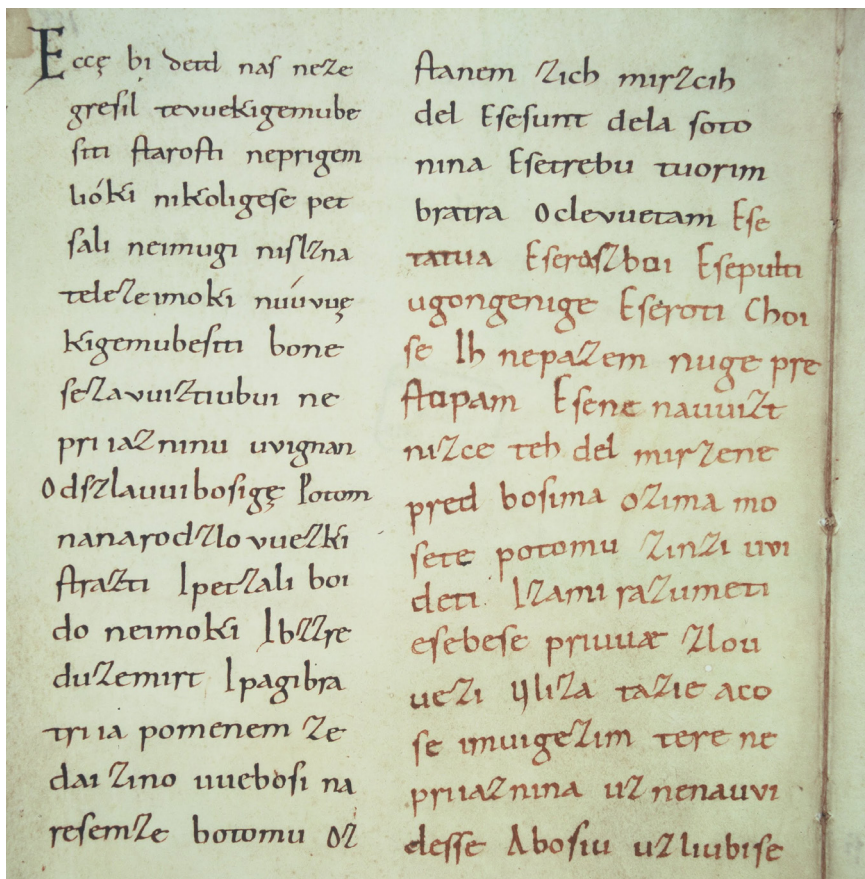
Zahvaljeni presrčno za ljubezen,
ki je vgrajena v vse, kar je zgra-
jeno,
in je blagoslovljeno vse,
kar je iz nje rojeno
in storjeno!

Zahvaljeni, zahvaljeni,
ki ste jo zapisali s krvjo,
v rodno zemljo in v srčne knjige,
ki ste z njo odšli v minljivost,
ne vedoč, da ni minljiva!

Zahvaljeni,
ki z njo delite naš usodni čas! -
In zahvaljen čas, ki ga živim
in ga sprejemam
kakor dar in milost!
Anketa

Ivan Cankar

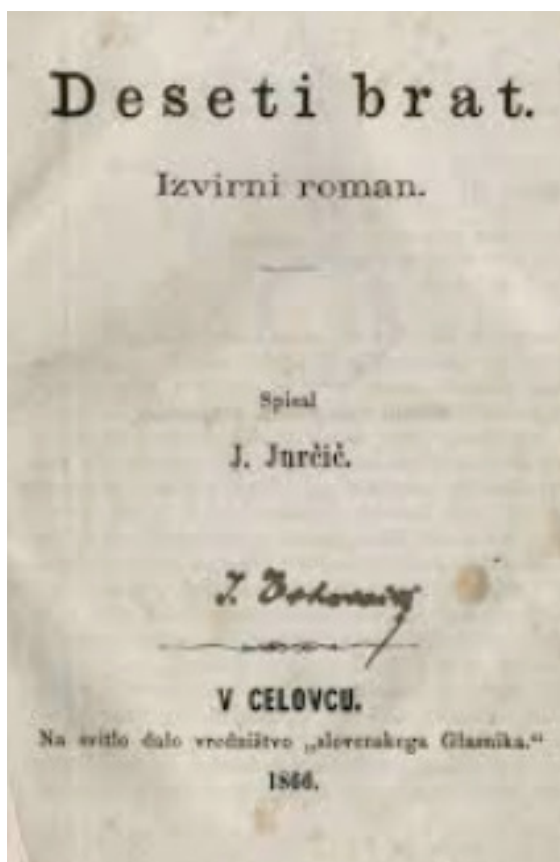
(Lepa naša domovina, 1909)

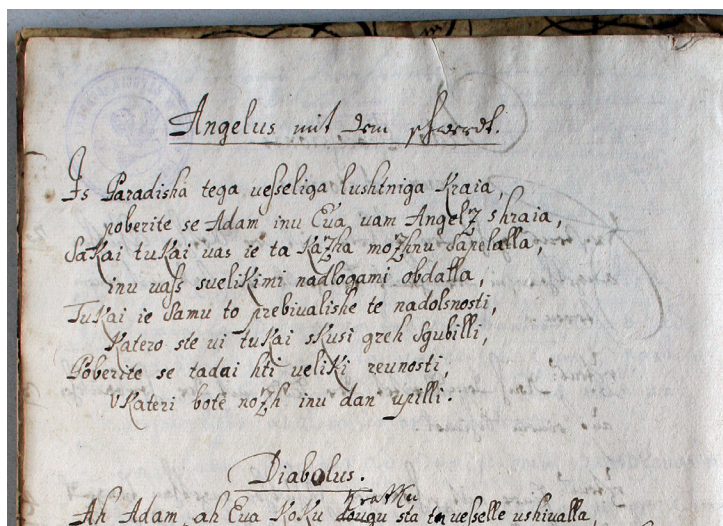
SLOVENIJA – VELIKA PO SRCU, BOGATA V IZROČILU, ZAZRTA V PRIHODNOST

Včasih se ne zavedamo, kakšno oz. v kakšni lepi in raznoliki državi živimo. Veliko stvari ima in vsega po malo. Morje, gore, ravnino in še mnogo drugih lepot. Na vsakem koncu države se najde kakšna. Škofja Loka je zelo staro srednjeveško mesto. In vsako leto privabi veliko turistov. Zelo ponosni smo lahko na naš jezik, ki je eden od uradnih evropskih jezikov. Veliko otrok ne mara šole, vendar bi morali biti hvaležni, da se lahko učimo.

Špela Bergant, 6.a

Eris_Haxhimustafa

SLOVENIJA - VELIKA
PO SRCU, BOGATA V
IZROČILU, ZAZRTA V
PRIHODNOST

Manca Juvan, 5. r

SLOVENIJA

V Sloveniji mi je všeč to, da je v primerjavi z drugimi državami zelo čista. Ima veliko rek in jezer, kjer se lahko kopamo. V Sloveniji mi je všeč Koper, saj se lahko kopamo v čistem morju in na voljo je veliko dobrih hotelov. Slovenci smo lahko ponosni na Janez Vablak in Luka Dončića, saj sta oba v mojem športu ena najboljših.

Matic Trh, 6.A

Čeprav je Slovenija majhna država z 2 milijona prebivalci, v njej zelo rada prebivam.

Slovenija mi je zelo všeč, saj tu živijo moja družina, prijatelji in sorodniki. Obiskujem jo, saj je v njej veliko gorovja in gozdov. Všeč so mi tudi mesta, še posebej Skofja Loka, saj v njej domujem, pa še grad ima, v katerem je muzej. Seveda to ni edini muzej v Sloveniji, imamo jih še veliko, rada jih obiskujem.

Slovenci smo lahko ponosni na to lepoto v kateri živimo. In ena izmed njih sem tudi jaz in ponosna sem na to.

Zala Pant, 6.A

Kaj mi je v Sloveniji všeč?

- V Sloveniji mi je všeč to da imam prijatelje s katerimi se lahko družim vsak dan.

Na kaj smo lahko ponosni?

- Lahko smo ponosni na celo Slovenijo, saj nam priskrbuje dom, hrano, družbo, znanje itd.

- Lila H. Červek, 6.a

SLOVENIJA - VELIKA
PO SRCU, BOGATA V
IZROČILU, ZAZRTA V
PRIHODNOST

Catechismus

In der Windischen Sprach/
sambt einer kürzen Auslegung
ingesang weiß. Item die Litav
nat vnd ein predig vom rech
ten Glauben/gesetzt/durch
Philopatridum
Illiricum.

Anufratku Poduzbene statev
rim vsaki zblouit more vo
nebu pryt.

Pfalz-S. 1.

Reminiscitur et conuertitur ad
Dominum universi filii terre.

V Sloveniji mi je vseč, da imamo veliko pitne vode, morje, gore, vinograde, dovolj raznolike hrane. Vseč mi je tudi, da sem jaz Slovenec, saj je naša država zelo lepa.

Ponosni smo lahko na vse slovenske športnike, na srednjeverška mesta, da smo samostojna država, na to da imamo lepe gozdove in lepe gore, na najvišjo goro v Sloveniji Triglav, ki meri 2864 metrov.

Aljaž Kalamar
6.A

SLOVENIJA - VELIKA
PO SRCU, BOGATA V
IZROČILU, ZAZRTA V
PRIHODNOST

V Sloveniji mi je vseč, da je veliko zelenja in vinogradov. Prav tako mi je vseč, da je veliko gor, na katere se lahko povzpemo. Super se mi zdijo tudi gradovi ter muzeji.

Ponosna sem tudi na naše športnike in na to, da ohranjamo našo čisto naravo.

Vseč mi je, da imamo svoj jezik in si želim da bi ga ohranil, ter da bi ga večuprabljali tudi tujci in priseljenci.

Iza Jenko 6.9

V Sloveniji mi je vse, da ni tako nerama država. Tu je tudi veliko znanih ljudi, kot so, Jan Čolak, Luka Dončić in več. Slovenija ima tudi svojo najvišjo goro po imenu Triglav. Je mirna in zanimiva država. Vse mi je, da je v obliki koboši. Glavno mesto je Ljubljana. Na Slovenijo mejijo štiri države kot so Madžarska, Avstrija, Hrvaška in Italija. Najbolj ponosen sem pa, na ta prelep in tekoč jezik.

Vid Krstić 6.a

SLOVENIJA - VELIKA
PO SRCU, BOGATA V
IZROČILU, ZAZRTA V
PRIHODNOST

V Sloveniji mi je vse, da je tako zelena in polna naravnih čudes. Imamo veliko gora in hribovja. Vse mi je, da ni precej unesnačena. Ter da imamo možnosti izobrazbe. Na kaj smo lahko ponosni...

Ponosni smo lahko na naše odlične športnike. Ter na našo čudovito naravo. Na našo najvišjo goro Triglav, ki meri 2864 nadmorske višine. Ponosni smo na naš jezik in na vsa zgodovinska odkritja.

Lučka Puhar

SLOVENIJA

V Sloveniji mi je najbolj všeč, ko se z družino odpravimo v Moravske Toplice. Tam mi je zelo všeč, ker je veliko bazenov in se lahko kopam v njih. Sestro se tudi velikrat spustiva po toboganu.

Lahko smo ponosni, da imamo tako lepo državo.

Lara Gorič 6.a

SLOVENIJA – VELIKA
PO SRCU, BOGATA V
IZROČILU, ZAZRTA V
PRIHODNOST

Ajda Luštrek Jelovšek, 5. r

SLOVENIJA

V Sloveniji mi je najbolj všeč Prekmurje. Zelo si želim iti v Galozze in Goricko. Lahko greš v kamp, ter se kopas v Muri. Vidiš lahko tudi veliko vinogradov.

Ponosni smo na Triglavski narodni park. Tam imamo največjo goro v Sloveniji, ki se imenuje Triglav. Visok je 2864 m. Na vrhu ima tudi Hlajšev stolp. V bližnji prihodnosti se hočem tudi povzpeti nanj.

Jost Potočnik 6.a

Praznovanje 30. obletnice samostojnosti začeli na daljavo, a skupaj

Zadnji šolski dan v tem čisto drugačnem letu 2020 smo pripravili prireditev preko videokonference in na ta način začeli s praznovanjem 30-letnice samostojnosti naše države.

Učenci in učitelji so prireditev ustvarjali in spremljali od doma. Pred nami so bili trije lepi in pomembni prazniki, božič in novo leto sta nas okrepila za prihodnost, dan samostojnosti in enotnosti pa nas je spomnil, kako smo bili pred točno tridesetimi leti kot narod neomajni, trdni, enotni in odločni, da postanemo samostojni. Da je prireditev postala zgodovinska za našo šolo, je poskrbel predsednik države Borut Pahor, ki se je odzval na pismo naše učiteljice in učenke in učence spodbudil: »Naj vas spremljata pogum in

optimizem.« Danes živimo sanje mnogih rodov, zato smo z učenci v filmu pripravili zgodovinski pregled dogodkov. S prijaznim nagovorom nam je voščila ravnateljica Karla Krajnik, s pesmijo pa člani šolskega benda. Čisto posebno leto smo sklenili s čisto posebnimi željami – naj se šolska vrata nikoli več na ta način ne zaprejo in naj se počitnice nikoli več zaradi bolezni ne podaljšajo. Zaželeli smo si zdravlja in da se čim prej srečamo.

Z nami je bil predsednik Borut Pahor

Poseben pečat naši šolski prireditvi ob 30. obletnici plebiscita je dal predsednik Republike Slovenije gospod Borut Pahor, ki je dejavno sodeloval pri osamosvojitvi naše države.

V video sporočilu je sočutno nagovoril naše učenke in učence, ki so od šolanja na daljavo že precej utrujeni:

»Drage učenke in učenci, izteka se nadvse posebno leto, ki ga je skorajda v celoti zaznamovala nova bolezen. Prikrajšala vas je za druženje na šolskih igriščih, mogoče za prvo ljubezen na šolskih hodnikih in seveda za majhne porednosti. Za vami je veliko preizkušenj, naučile so vas potrpežljivosti, srčnosti in razumevanja. Pokazale so nam in vam, da je šola veliko več kot samo učenje. Šola so tudi prijatelji, ki jih pogrešate, in znanje, ki ga potrebujete, da boste lahko uresničili svoje sanje. To vam lahko uspe le, če boste tudi povezani. Dragi mladi prijatelji, v prihajajočem letu vam želim, da ostanete zdravi, veseli in seveda radovedni. Naj vas vedno spremljata pogum in optimizem, veliko vztrajnosti in tudi nekaj domišljije. Želim vam, da se čim prej vrnete v šolske klopi. Srečno!«

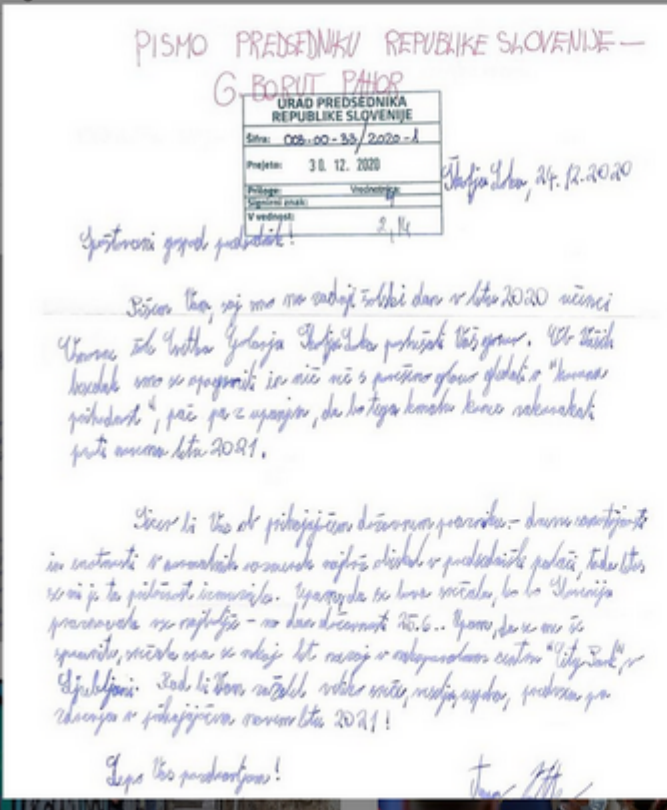
Predsednik Borut Pahor se je odzval na pismo naše učiteljice, ki ga je povabila, da postane del posebne prireditve in da na svoj način vstopi v naše domove, ki so v zadnjem letu postali velike učilnice na daljavo - v nekaterih slišati smeh, v drugih jok, čutiti je nemoč mnogih otrok, staršev in

tudi nas, učiteljev. Med drugim je v pismu zapisala: »Letos mineva 30 let od plebiscita in to je res eden največjih mejnikov v zgodovini slovenskega naroda in predvsem naše državnosti. Vi ste ga doživeli, Vi ste ga soustvarjali, Vi naš narod, in žal tudi njegovo razklanost, doživljate danes. Sama v teh otrocih vidim veliko luč in upanje za današnji trenutek in prihodnost. A vem, da če jim ne bomo ljubezni do domovine privzgojili, zanosa preteklih rodov ne bodo občutili.« Hvaležni smo, da nas je predsednik Borut Pahor spodbudil in s svojo prisotnostjo na naši prireditvi ob 30. obletnici plebiscita naredil nepozabno.

OŠ Cvetka Golarja Škofja Loka
 30. december 2020

Nagovor predsednika države gospoda Boruta Pahorja na naši posebni prireditvi je naredil vtis na naše učence. Sedmošolec Amar se mu je zahvalil s prijaznim in navdihujočim pismom, ki ga je gospod predsednik delil na svojem Instagramu:

"Ni in ni konca lepih in spodbudnih voščil in pisem. Vsa so mi draga, še najbolj pa sežejo do srca pisma najmlajših. Iz mladih src dostikrat govorijo modrosti. "Ob vaših besedah smo se opogumili in nič več s povešeno glavo gledali v "korona prihodnost", pač pa z upanjem, da bo tega kmalu konec zakorakali proti novemu letu 2021." Ammar, sedmi razred. #letterstothe president #wishes #newyear #thankyou #hopefor2021 #hope #youth #futura

PISMO PREDSEDNIKU REPUBLIKE SLOVENIJE —
G. BORUT PAHOR
 URAD PREDSEDNIKA REPUBLIKE SLOVENIJE
 Slika: 008-00-33/2020-1
 Prejeto: 30. 12. 2020
 Prihaja: Vrednotenje: [signature]
 Sprejeti: [signature]
 Vrednotenje: [signature]

Gostovski gospod, predsednik!

Še enkrat, saj smo na vašem točki dan v leto 2020 učenci. Vamre, želim, Golarja, Golarja, Golarja, Golarja, Golarja. Ob vaših besedah smo se opogumili in nič več s povešeno glavo gledali v "korona prihodnost", pač pa z upanjem, da bo tega kmalu konec zakorakali proti novemu letu 2021.

Če bi bil to ob prihajajočem letu, pač pa z upanjem, da bo tega kmalu konec zakorakali proti novemu letu 2021.

Če bi bil to ob prihajajočem letu, pač pa z upanjem, da bo tega kmalu konec zakorakali proti novemu letu 2021.

Lepa vaša prihodnost!

Amar Kaliterna

borutpahor • Following

borutpahor Ni in ni konca lepih in spodbudnih voščil in pisem. Vsa so mi draga, še najbolj pa sežejo do srca pisma najmlajših. Iz mladih src dostikrat govorijo modrosti. "Ob vaših besedah smo se opogumili in nič več s povešeno glavo gledali v "korona prihodnost", pač pa z upanjem, da bo tega kmalu konec zakorakali proti novemu letu 2021." Ammar, sedmi razred. #letterstothe president #wishes #newyear #thankyou #hopefor2021 #hope #youth #future

2h

2h 6 likes Reply

636 likes
2 HOURS AGO

Add a comment... Post

Naš učenec Amar Kaliterna iz 7. a je bil nad predsednikovim nagovorom tako navdušen, da mu je napisal zahvalno pismo. Predsednik Borut Pahor pa je bil navdušen nad Ammarjevim pismom, ki ga je objavil na svojem Facebook profilu.

Slovenija je kuljska, Slovenke so lepe

Ob 30-letnici naše države smo se mladi novinarji naše osnovne šole odločili narediti anketo.

Odpravili smo se pred Mercator v Škofji Loki. Anketirali smo okoli 40 ljudi. Vprašali smo jih, kako se spomnijo časa med plebiscitom in osamosvojitveno vojno ter na kaj smo Slovenci v tem trenutku lahko najbolj ponosni. Za mlajše anketirance pa smo imeli drugačna vprašanja: iskali smo najlepšo slovensko besedo, najbolj okusno slovensko hrano, najlepše mesto ter reko.

Odgovori so bili zelo raznoliki, zelo pestri, nekateri pa tudi malo pesimistični. Ker jih nismo povsem razumeli, jih ne bomo posebej izpostavljali. Posebej nas je presenetil par, ki nam je poleg zelo bogatega odgovora povedal tudi, da je zelo narobe, da v narodni noši ženske obujejo salonarje, naše prednice pa so nosile škornje ter gospod, ki so ga z orožjem poslali stražit na Godovič. Navdušile pa so nas še nekatere izjave: Slovenija je kuljska, Slovenke so lepe, Slovenci vse namakajo v šnops ...

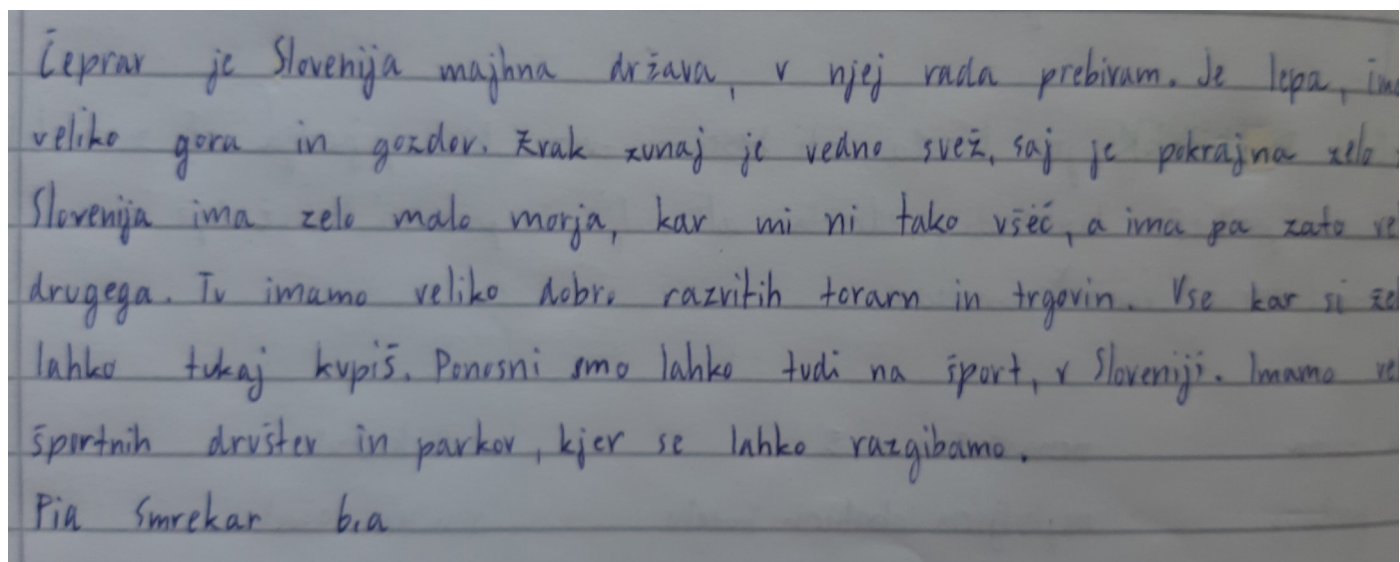
Anketiranci so trenutno najbolj ponosni na takratno prvo skupščino, poznejši parlamenta, izpostavili so Janeza Janšo, Boruta Pahorja, Janeza Drnovška, Jelka Kacina, Milana Kučana. Predvsem so ponosni na Demos in na vse Slovence, ki so s čisto vestjo odšli branit našo državo. Pravijo, da so takrat poslušali medije in da so bili na tekočem z informacijami. Poleg tega pa so ponosni še na to, da smo samostojna in svobodna država, ter da smo sami svoji gospodarji. Naši državljani se zavedajo, kako čudovita je naša država, poleg tega pravijo, da je zelo neokrnjena in preprosta. V čast jim je, da smo s

SLOVENIJA – VELIKA PO SRCU, BOGATA V IZROČILU, ZAZRTA V PRIHODNOST

osamosvojitvijo dobili svoj grb, zastavo, himno, ter da smo s tem ohranili naš jezik za nekaj rodov.

Ugotovili smo, da so najlepše besede: Slovenija, domoljubje, solidarnost, sočutje, hvala, mir ... Najboljši športniki: Tina Maze, Peter Prevc, rokometaši, Luka Dončić, Jan Oblak, Primož Roglič ... Najlepše reke: Soča, Krka, Sora. .. Najlepši kraji: Škofja Loka, Šiška, Medvode, Ljubljana, Škofja Loka, Mozirje ... Najboljša hrana pa je tradicionalna slovenska.

Anketo so izvedli, obdelal in napisali poročilo: Hana Hadžić, Jera Košenina, Tina Družinac in Nejc Oberstar iz 7. c, Pika Alič in Maja Maletić iz 7. b

Čeprav je Slovenija majhna država, v njej rada prebivam. Je lepa, ima veliko gora in gozdov. Zrak zunaj je vedno svež, saj je pokrajina zelo lepa. Slovenija ima zelo malo morja, kar mi ni tako všeč, a imajo pa zato vse drugega. Tu imamo veliko dobro razvitih torarn in trgovin. Vse kar si želimo lahko tukaj kupiš. Ponosni smo lahko tudi na šport, v Sloveniji. Imamo več športnih društev in parkov, kjer se lahko razgibamo.

Pia Smrekar 6.a

7 zanimivosti o slovenskem jeziku, ki bi jih morali poznati

#1: Slovenski jezik govori približno 2.500.000 govorcev po svetu

A od tega jih večina živi v Sloveniji, kar okoli 1,85 milijona. Preostali pa se potepajo po svetu in pridno širijo naš lep jezik tudi po tujih krajih... Najpogosteje lahko slovenščino slišimo v Italiji, v Avstriji, na Hrvaškem, na Madžarskem, v Nemčiji, pa tudi v ZDA, Kanadi, Argentini, Avstraliji in Južnoafriški republiki.

#2: Slovenščina je eden od redkih jezikov, ki pozna dvojino – nikakor pa ne edini

Številni verjamejo, da je dvojina le slovenska posebnost, a to nikakor ne drži. Dvojino, v takšni ali drugačni obliki, denimo pozna tudi lužiška srbščina, ki se govori v jugovzhodnem delu Nemčije, kašubščina, ki se govori na severu Poljske, keltska bretonščina, ki je v uporabi na severozahodu Francije, pa tudi sodobna arabščina in hebrejščina.

#3: Slovenščina pozna kar 48 narečij in govorov

Kar je resnično ogromno za jezik, ki se govori na tako majhnem geografskem območju. Narečja se med seboj močno razlikujejo, združena pa so v 8 narečnih skupin: dolensko, gorenjsko, koroško, primorsko, štajersko, panonsko, rovtarsko in kočevsko.

#4: Slovenščina v številkah

Slovenski jezik ima 25 črk, s katerimi zapisujemo 29 glasov. Pozna 3 slovnična števila, 6 sklonov, 8 sklanjatev, 3 slovnične spole in 4 slovnične čase. *Kdo zna*

SLOVENIJA – VELIKA
PO SRCU, BOGATA V
IZROČILU, ZAZRTA V
PRIHODNOST

#5: Slovenščina ima čisto svojo pisavo

Slovinci sicer uporabljamo gajico, pisavo, ki jo je razvil hrvaški jezikoslovec Ljudevit Gaj, vendar pa smo pisavo prilagodili svojim potrebam. Naša oblika gajice se imenuje slovenica.

#6: Slovenskega jezika se lahko naučite tudi v tujini

Slovenščino namreč poučujejo kar na 54 univerzah v 25 državah po vsem svetu.

#7: Kako pa slovenščini rečejo drugi?

Tujci slovenski jezik poimenujejo zelo različno, Hrvati ga denimo imenujejo slovenski, Srbi slovenački, Rusi slovenskij, Nemci Slowenisch, v angleščini pa je slovenščina lahko Slovene ali Slovenian. Latinski izraz za naš jezik je lingua Slavonica ali lingua Slovenica.

Slovenija, moja dežela

Slovenija je dom enega najlepših jezer v Evropi

Blejsko jezero se že nekaj let uvršča na sezname najlepših jezer v Evropi. Poleg nebeško modre barve vode in pravljničnega gradu, ki kraljuje na skali ob jezeru, je jezero prav posebno zaradi malega otoka s cerkvijo, ki buri domišljijo obiskovalcev.

Pri nas so iznašli kolo ...

... oziroma našli najstarejše kolo na svetu, ki je staro okoli 5.150 let. Navdušenci nad zgodovino pa pri nas lahko raziskujejo tudi več kot 500 gradov, srednjeveška mesta in ostanke rimskih naselbin.

Pri nas so našli najstarejše glasbilo

Slovenci obožujemo glasbo, kot kaže, smo strast do glasbe podedovali po naših prednikih. Leta 1995 so namreč arheologi izkopali Piščal iz Divjih bab, ki naj bi jo neandrtalec izdelal pred 55.000 leti.

V imenu države imamo skrito ljubezen

Slovenci smo polni ljubezni. Slovenija je edina država, ki v svojem imenu skriva besedo "love" (eng. ljubezen), poleg tega je v znamenju ljubezni tudi njena prestolnica Ljubljana, ki je nastala kot različica besede ljubljena.

Bogati smo z gozdovi

Več kot polovico ozemlja Slovenije prekrivajo gozdovi. V nasprotju s preostalimi državami pa se območje gozda v Sloveniji širi.

Majhni država, a geografsko razgibana

Na majhnem ozemlju Slovenije se stikajo štiri pomembne geografske enote – Alpe, sredozemska pokrajina, Kras in Panonska nižina. Poleg tega se lahko iz enega konca države na drugega pripeljete v pičlih dveh urah.

Slovenija ima veliko bogastva pod zemljo

Slovenija ima glede na svojo velikost največje število jam na svetu. Slovenske jame so poleg tega tudi dom številnih močerilov – človeških ribic. V preteklosti jih je ob deževju pogosto naplavilo na bližnja polja, kjer so se jih domačini bali, saj so mislili, da gre za mladiče zmajev.

Imamo največjo smučarsko skakalnico

V Sloveniji je tudi največja smučarska skakalnica na svetu – Planica, kjer so bili postavljeni že številni rekordi v smučarskih poletih.

Več kot polovica države je okoljevarstveno zaščitena

Da se Slovenija zavzema za zaščito okolja, se kaže tudi v dejstvu, da je kar 53,6 odstotka slovenskega ozemlja okoljevarstveno zaščiteno. Najbolj znano zaščiteno območje je vsekakor Triglavski narodni park.

V kratkem času z vrha gor na morje

Slovenija je priljubljena destinacija tudi zaradi raznolike narave, tako se lahko popotniki zjutraj odpravijo na večurno gorsko turo, zvečer pa lahko uživajo sončni zahod nad Jadranskim morjem. Le peščica držav lahko to ponudi svojim obiskovalcem.

Naša ljubezen do čebel

V Sloveniji je okoli 90.000 čebelarjev. To pomeni, da se vsak dvajseti Slovenec ukvarja s čebelarstvom. Izdelki iz medu so pri turistih izjemno priljubljeni, radi si pa ogledajo tudi naše čebele pri delu.

Na pobudo Slovencev obeležujemo svetovni dan čebel.

Slovenija in Unesco

Slovenija se je na Unescov seznam svetovne dediščine doslej uvrstila s štirimi spomeniki. To so Škocjanske jame, rudnik živega srebra v Idriji, koliščarske naselbine na Ljubljanskem barju ter starodavni bukovi gozdovi v pragozdu Krokar in rezervatu Snežnik Ždrecle. Na Unescovem Reprezentativnem seznamu nesnovne kulturne dediščine človeštva ima Slovenija vpisane štiri enote: Škofjeloški pasijon (2016), Obhodi kurentov (2017), Klekljanje čipk v Sloveniji (2018), Umetnost suhozidne gradnje, znanja in tehnike (2018).

Vse najboljše, Slovenija

Kako se spomni osamosvojitvenih časov, nam je zaupala učiteljica Jasmina Vidovič.

Iz tistega časa nimam zgodbe, imam samo spomine, ki me vsake toliko ošinejo. Takrat sem bila ravno na sveže zaljubljena. Bila so še moja študentska leta. Leta 1990 sem zaključevala drugi letnik študija na fakulteti za kemijo in kemijsko tehnologijo. S fantom in prijatelji smo konec poletja 1990 preživeli v Stinici pri Jablancu na Hrvaškem. Bil je lep september, ko smo ob večerih posedali na obali, smo iz daljave slišali eksplozije. Nismo se preveč vznemirjali, verjetno imajo vojaki vaje ... Po dopustu pa smo počasi ugotovili, da tisto niso bile navdane strelske vaje ampak je že vrelo.

Decembra leta 1990 smo se ponosno udeležili plebiscita in odgovorili na vprašanje: »Ali naj Slovenija postane samostojna in neodvisna država?«. Čez pol leta (26. junija) je bila je bila na Trgu republike v Ljubljani slovesnost ob razglasitvi samostojnosti in neodvisnosti in vsi iz »tistih časov« se spominimo besed tedanjega predsednika Milana Kučana: »Danes so dovoljene sanje, jutri je nov dan.«

Nato pa se spomnim, da smo poslušali vsa poročila na TV in radiu. Spomnim se posnetkov prestreljenih tovornjakov, prerešetanih stavb na meji v Gornji Radgoni, poročil o smrtnih žrtvah... Poslušanje alarma za zračni napad in razmišljanje, kam bomo šli, ker hiša ni imela kleti, prazne avtoceste, ki povezuje Jesenice z Ljubljano. Spomnim se velikih betonskih blokov in ovir, ki so bile naložene ob cesti proti Tržiču, ki sem jih videla vsakokrat, ko sem šla domov. Te barikade naj bi zaustavile tanke. Vreme v tistih de-

setih dneh je bilo lepo, toplo. Spomnim se, da smo bili zunaj, ko smo videli letala, ki so bombardirala oddajnik na Krvavcu in potem dim.

učiteljica kemije Jasmina Vidovič

**SLOVENIJA – VELIKA
PO SRCU, BOGATA V
IZROČILU, ZAZRTA V
PRIHODNOST**

ODHAJA NAJBOLJ ZOOM GENERACIJA

Moj obup in vse te ocene
k'mal ... Minilo bo!
Vsak spomin, vse kar NE mine
Zadn' zgodil se bo nocoj

Vsa ta spraš'vanja čakajo v vrsti,
da eno žrtev najdejo,
Vsi ti hodniki brez nas bodo prazni
učiteljem pa dolgčas bo

Spet nadeni svojo masko, tisto z žepa hlačnega
upam da ni b'lo predure, ker bo neopravičena
Naj se ocene, moje slabe pred zaključkom dvignejo
Naj bo september al' pa november – skos' sam teste pišemo
...

Vseh devet let blo je zlo fino
zdej mormo it naprej
Od osnovke ločili se bomo
in U sredno bomo šli

Vsa ta spraš'vanja čakajo v vrsti,
da eno žrtev najdejo,
Vsi ti hodniki brez nas bodo prazni
učiteljem pa dolgčas bo

Spet nadeni svojo masko, tisto z žepa hlačnega
upam da ni b'lo predure, ker bo neopravičena
Naj se ocene, moje slabe pred zaključkom dvignejo
Naj bo september al' pa november – skos' sam teste pišemo
...

Dragi devetošolke in devetošolci, dragi starši!

Leta 2012 ste plaho prestopili šolski prag, kot bi mignil, je minilo devet let in zadnji dve števki v letnici sta se zamenjali. Tu je leto 2021 in pred nami ste mladi ljudje, ki se ne držite več za roke staršev, ampak roke podajate sošolkam in sošolcem in skupaj plešete proti prihodnosti, ki se odpira pred vami.

Devet let ste bili skupaj, ste ena redkih generacij, ki se na prehodu iz petega v šesti razred ni pomešala, le nekaj sošolk in sošolcev se vam je pridružilo. Ste generacija, za katero je veljalo, da veliko obeta in danes vemo, da je temu res tako, saj ste usvojili veliko znanja in bili uspešni na mnogih tekmovanjih. A ne le to – vsak med vami je dragocen in v marsičem nadarjen, saj veste, vsega žal v šolah ne merimo, na primer veselja, spoštljivosti in srčnosti. Vse to bogastvo imate. To ste nenazadnje pokazali tudi s pripravi na današnjo valet, ki je zahvala

vašim staršem in vsem nam, zaposlenim na šoli. Res je, da nas je v dvorani manj, a z veseljem pozdravljamo tudi vse stare starše, brate, sestre, prijatelje in mnoge druge, ki nas neposredno spremljajo od doma. Hvaležni, da smo po tem težkem šolskem letu vendarle lahko vsaj na koncu na ta način skupaj.

Dragi starši, hvala za vaše zaupanje in predvsem hvala, ker ste bili že lani in tudi letos, ko so učenke in učenci veliko ur preživeli doma, njihova spodbuda, podpora, ne le to – tudi

učitelji in prijatelji. Vaši otroci, ki danes sedijo tu pred vami, so neponovljivi, unikatni, dragoceni. Danes skupaj občudujemo njihova krila, ki so pripravljena na let. Bodite hvaležni zanje in ponosni nanje, podpirajte jih in še vedno usmerjajte, saj so vetrovi tega časa zelo močni in nepredvidljivi.

Dragi devetošolke in devetošolci – saj poznate pregovor: na mladih svet stoji. Zdaj stoji na vas in to nas vse navdaja z upanjem. Srečno!
Ravnateljica mag. Karla Krajnik

Dragi devetošolke in devetošolci,

v šestem razredu, ko smo začeli naš skupni tek, ste bili majhni in malce plahi, v štirih letih ste zrasli, nekateri tudi čez glavo – tako v dobesednem kot včasih, a res redko, v prenesenem pomenu. Zdaj vidim pred seboj mlade ljudi, ki boste nadaljevali svoj tek, tek z ovirami. Nekaj osnovnih tehnik za to življenjsko disciplino ste usvojili tudi v osnovni šoli, zdaj verjamem, da jih boste s pridom uporabljali in nadgrajevali skupaj z vašimi starši, ki so vaša najboljša opora. Bili ste moja prva generacija in saj veste, te nikoli ne pozabiš. Hvala, ker sem lahko skupaj z vami rasel v marsičem. Želim vam, da bi v sebi ohranili mladostno veselje in drznost, upajte si živeti na polno in vztrajati, kajti tako kot pravi Bill Delinger, tekaški trener: "Dobre stvari pridejo počasi – še posebej pri teku na daljše razdalje." Naj bo vaš tek prijeten in zmagovalen – v vseh pogledih.

Anže Jurgele, razrednik 9. a

Dragi moji devetošolci,

nimam velikih besed za vas, čeprav upam, da so dejanja, za katerimi sem stala v preteklih štirih letih, povedala to, kar sem čutila. Da sem vas imela res za svoje.

Naj se na tem mestu zahvalim vašim staršem, vi pa jim to zahvalo prenesite. Očitno je, da so v vas vložili vero in zaupanje v delo in vrednote, ki naredijo ljudi poštene in zanesljive. Zavedajte se, da imate starše, ki vam želijo dobro in verjamejo v vas, četudi se vam bo v določenih trenutkih morda zdelo drugače.

Zahvala z moje strani gre tudi predhodnima razredničarkama, gospe Zvonki Stanonik in Olgi Miklavč, ki sta mi v veliki meri olajšali delo, prav tako pa tudi učiteljem predmetne stopnje, ki ste poučevali v razredu.

V 6. razredu ste pokazali, da vam je spoštovanje učiteljev in upoštevanje šolskih pravil samoumevno. Vedno pa se vas bom spominjala po delavnosti, vztrajnosti, včasih tudi mučni tišini, predvsem pa po tem, da ste bili poštene in odgovorni.

Sama pa vam na tem mestu želim, da bo življenje z vami v prihodnosti kar se da prijazno, ljudje okrog vas pa srčni. Bodite takšni tudi vi do ostalih, bodite močni, če vam spodrsne, predvsem pa želim, da se boste našli v tistem in ob tistih, ki in kar vas bo delalo zadovoljne. Naj vam sreča čim manjkrat laže! Srečno!

Majda Hafner, razredničarka 9. b

Drage učenke in dragi učenci v 9. c

Ne morem verjeti, da boste 15. junija zaključili 9. razred in s tem osnovnošolsko obveznost. Vi se verjetno spominjate prvega šolskega dneva daljnega leta 2011, v mojem spominu pa imam zaklenjene vaše nasmejane obraze šest let kasneje, ko so mi zaupali razredništvo.

Veliko stvari smo doživeli skupaj, k sreči je bilo več veselih in zabavnih kot pa nesrečnih in bridkih. Nismo se spoznavali le pri urah slovenščine, ampak tudi na dnevih dejavnosti in športno-naravoslovnih taborih. S ponosom sem opazovala in bila del vaše poti razvoja iz otroka v mladostnika oziroma najstnika. Osnovna šola je morda le vmesni korak, a je najpomembnejši v vašem življenju. Učitelji in zaposleni smo se trudili, da bi vsem in vsakomur posebej dali kar največ. Nekateri ste bili kakor gobe, ki ste srkali novo znanje. Z odličnimi rezultati ste dokazali in potrdili, da je ves vložen trud vrnil zadovoljstvo in uspeh. Verjamem, da smo vas opremili ne le z vsem znanjem, potrebnim za nadaljevanje šolanja, ampak tudi z veščinami, potrebnimi za življenje. Po svetu hodite z odprtimi očmi, prisluhnite človeku poleg sebe, pogledajte ga v oči, podarite mu nasmeh, odprite vrata novim izzivom, izkoristite ponujene priložnosti. Želim, da vsak v življenju odkrije najboljše.

Dragi učenci, drage učenke, brez vaših staršev vam/nam ne bi uspelo. Vsa zahvala gre tudi njim. Dragi devetošolci, čestitke za uspešen zaključek osnovne šole, za prihodnje pa naj velja: Spoštovanje, delo, znanje in poštenje odpirajo vrata v srečno življenje.

NOBENA POT NI RAVNA,
NOBENA POT NI REVNA,
A VSAKA JE ZAHTEVNA
IN TVOJA ENA SAMA –
GLAVNA.

Tone Pavček

Svetlana Urbančič, razredničarka 9. c

Drage devetošolke B oddelka,

za vami je devet prelepih osnovnošolskih let, ki ste jih preživeli skupaj. V veliko veselje mi je, da sem vas lahko spoznala in poučevala šport, pa čeprav le zadnje vaše šolsko leto. Ste moje prve devetošolke, ki sem jih učila. Name ste naredile velik vtis. S svojo energijo in željo po igri pri urah športa si vas bom zapomnila.

Maša, Sara D., Hana J., Iva, Anja, Aja, Elizabeta, Ema, Liza, Tajda, Nika, Hana K. in Sara Ž., ne pozabite na besede nekega modreca, ki pravi: »Ni potrebno dvigovati veliko teže, če želiš biti močan. Dvigni sebe, ko padeš. To je dovolj.«

Vsaka naj sledi svojemu cilju. Želim vam veliko uspehov na vaši življenjski poti. Naj vas vodi misel: »Ko sem utrujena, se učimo počivati, ne odnehati.«

Vaša učiteljica športa Kristina Starman

Dragi devetošolke in devetošolci,

z velikim veseljem sem vas učil matematiko zadnji dve leti. Žal mi je, ker smo večino našega skupnega časa delali na daljavo, se srečevali prek zooma in ne v učilnici.

Matematika vas bo, če hočete ali nočete, spremljala vse življenje. Človek namreč ves čas nekaj računa, a najbolj pomembno je, da ima ob sebi ljudi, na katere lahko vedno računa - le na ta način lahko reši vse neznanke. Ne pozabite, kakšna enačba je nerešljiva, a to naj vam ne vzame poguma, da bi vedno računali na pravi in dober končni rezultat. Srečno!

vaš učitelj matematike Andrej Novljan

Liebe Deutschklasse,

Ich möchte mich bei euch für viele wunderschöne Erinnerungen bedanken. Ihr wart nämlich meine ganz erste Deutschklasse auf dieser Schule. Ihr seid wirklich eine Gruppe von ganz besonderen und einmaligen Menschen. Ich wünsche euch alles Gute auf eurem Weg und dass ihr noch viele komische, unvergessliche und wunderbare Erinnerungen schafft.

Und nicht vergessen – Deutsch macht Spaß UND Sport macht Spaß!
Eure Deutschlehrerin

SLOVENSKI PODNAPISI: Drage učenke in učenci nemškega jezika,
rada bi se vam zahvalila za veliko čudovitih spominov. Bili ste moj prvi tečaj nemščine na tej šoli. Res ste skupina zelo posebnih in unikatnih ljudi. Želim vam vse dobro na vaši poti in še mnogo smešnih, nepozabnih in čudovitih spominov.

In ne pozabite - Deutsch macht Spaß UND Sport macht Spaß !

Vaša učiteljica nemščine Nina Granda

PROJEKTI

MEPI

BRONASTA MEPI ODPRAVA – OD KOZINE DO ANKARANA

1.dan

Dvodnevno odpravo smo začeli v Kozini, na železniški postaji, do katere smo se po skupinah pripeljali z avti. Tam smo se dobili z mentoricami, si izmenjali še zadnjih nekaj besed pred začetkom in dobili kompas ter zemljevid. Potem smo bili prepuščeni sami sebi in svojim orientacijskim zmožnostim, ki so nam kdaj tudi pomagale.

Do prve kontrolne točke je vse potekalo gladko, na njej smo se odžejali z mrzlo vodo in malo razbremenili hrbte, ki so nas že kar boleli od težkih nahrbtnikov. Pot smo nadaljevali proti gradu Socerb. Na poti smo srečali nekaj živali in malo ljudi. Sonce nam je svetilo nad glavo, drevesa nam niso nudila dovolj sence, zato nam je bilo že pošteno vroče. Na gradu smo se odpočili in si privoščili sendviče oz. kar naše kosilo. Nasmeh je krasil naše obraze, noge so pa že bile nekoliko utrujene. Brž ko smo pojedli, smo se odpravili naprej. Malo smo narobe zavili, a so nam mimoidoči pomagali, da smo se usmerili proti tretji točki. Vse do točke smo se spuščali po gozdu, opazovali smo lepo okolico okoli sebe in spremljali zemljevid. Vroče nam je bilo zmeraj bolj, a smo vseeno z dobro voljo nadaljevali in se zraven tudi zabavali.

Po tretji kontrolni točki nas je čakala še hoja do Tinjana. Pot je bila kar težka, saj po večurni hoji nismo bili veseli vzpona. Z nahrbtniki smo se nekaterim ljudem zdeli zelo zanimivi, zato je z nami do vrha hodi la kar velika množica. Otroci so nas poimenovali taborniki iz Štajerske, odrasli pa so bili navdušeni nad našim podvigom in našim pogumom. Na zadnji kontrolni točki smo že razmišljali o spustu ter večerji, a nas je čakalo še nekaj kilometrov hoje. Ko smo se malo osvežili, smo začeli pot do našega prenočišča. Že v začetku smo zavili v napačno smer in se spustili čisto drugam, kot smo načrtovali. Imeli

smo dve možnosti, ali gremo nazaj, kar bi kar za kakšno uro podaljšalo našo pot, ali pa gremo po gozdni poti, ki naj bi bila krajša. Na žalost smo se odločili za gozdno pot, ki nam že na začetku nekaterim ni dišala. Eno uro smo hodili po čistem grmičevju, vide lo se je, da pot že kar nekaj časa ni bila prehojena. Nazaj seveda nismo mogli iti, zato smo hodili naprej, še sami nismo vedeli kam, zato smo vsi postajali bolj tečni, bali pa smo se seveda tudi teme, ki ni bila več tako daleč. Po mnogih obtožbah in vrenjih med člani skupine smo prišli do potoka in na koncu smo se le odločili, da pokličemo mentorice. Na

srečo smo imeli signal, zato smo mentoricam lahko povedali, da smo se izgubili in da hodimo ob Škofijskem potoku, ki naj bi bil blizu prenočišča. Dobili smo napotke, naj hodimo s tokom, učiteljici pa sta hodili proti toku. Ko nam je zmanjkalo signala, smo se končno našli. Ko smo zagledali učiteljici, smo bili srečni kot še nikoli prej. Še dobro, da sta bili tako mirni, da so se tudi vrenja med nami počasi umirila. Ko smo še pri dnevni svetlobi dosegli prenočišče, smo hitro postavili šotore. In s hitro mislim, da smo punce postavile

šotore in počasi kuhale večerjo, medtem ko fantoma ni šlo tako gladko. Na srečo sta poskrbela, da smo se malo nasmejali in se končno sprostili. Za večerjo smo skuhalih hrenovke, potem pa smo se le še preoblekli in ulegli v šotore, kjer pa smo se še kar nekaj časa pogovarjali in potem so nam pošle še zadnje moči in končno smo zaspali.

Naspali se nismo kaj dosti, saj nam je ponoči nagajal mraz, smo si pa nabrali moči za pot do morja, ki smo ga vsi sanjali že od začetka naše poti. *Manca Novljan, 9. c*

2.dan

V ponedeljek smo se brez občutka, da se je začel nov delovni teden, zbudili okoli sedme ure zjutraj in si pripravili zajtrk. Nato smo začeli pospravljati šotore in kupe vse ostale opreme, za katere še sami nismo vedeli, od kod so se vzeli. Zatem smo se v dveh skupinah, enakih kot prejšnji dan, podali proti našemu cilju – slovenski obali v Ankaranu. Dan je bil še bolj vroč kot prejšnji, vendar nas je naprej gnala misel na blagodejno kopanje v morju.

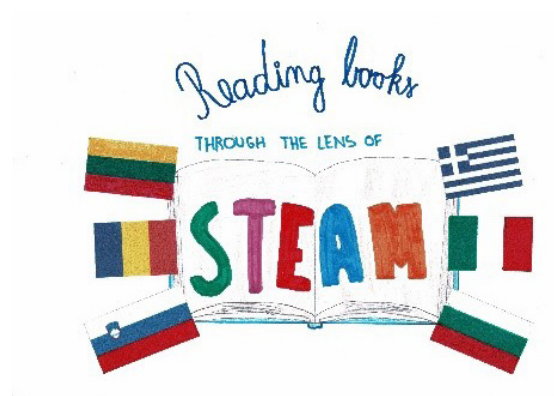
Ko smo sredi dneva pod žgočim soncem hodili po čudoviti primorski pokrajini, smo neizmerno uživali, čeprav so razbolele rame že s težavo nosile teže naših obloženih nahrbtnikov. Med hojo mimo številnih oljčnih nasadov in sadovnjakov smo si z veseljem privoščili nekaj sladkih češenj.

Ko smo v bližini zagledali morje, so nas noge začele nositi skoraj same. Bili smo malo nepredvidni in za hip odtavali s prave poti. A na koncu nam je le uspelo! Prispeli smo v kamp v Ankaranu, kjer je bil tudi naš cilj. Bili smo nepopisno srečni, da smo cilj dosegli brez večjih zapletov. Skok v morje je zaradi močnega vetra, razen za nekatere najpogumnejše, za to sezono moral še malo počakati, a je bil zaključek neverjetne Mepi odprave od Kozine do Ankara na kljub temu nepozaben, celotna odprava pa bo kot čudovit biser za vedno ostala v našem spominu. *Elizabeta Končan. 9.b*

KA229: Partnerstva za izmenjavo med šolami

Erasmus+: READING BOOKS THROUGH THE LENS OF STEAM (STEAM – ZA VEČ ZNANJA IN BRANJA)

Zala Benedičič

Naša šola sodeluje v projektu Erasmus+ z uradnim naslovom *Reading books through the lens of STEAM (STEAM – Za več znanja in branja)* od 1. septembra 2020 do 31. avgusta 2022.

V projektu poleg naše šole sodeluje še pet partnerskih šol, in sicer:

- Silutes r. Katyciu pogrindine mokykla iz Litve je koordinatorska šola,
- 2nd Junior High School of Rethymno iz Grčije,
- stituto Comprensivo 6 Imola iz Italije,
- Scoala Gimnaziala Nr 13 Timișoara iz Romunije,
- 52 primary school Tsanko Tserkovski Sofia iz Bolgarije.

Cilj projekta je izboljšati bralno pismenost učencev, jih spodbuditi k branju knjig z uporabo različnih bralnih strategij in razvijanje spretnosti STEAM; to je kratica za Science, Tehnology, Engineering, Art, Mathematics, kar v slovenščini pomeni znanost, tehnologija, tehnika, umetnost in matematika. Cilj projekta je tudi krepiti naravoslovne, inovativne, umetniške, jezikovne in kulturne kompetence učencev. Branje, razumevanje prebranega in kritično mišljenje je ključno za učenje, pridobivanje znanj ter informacij. Ob branju bo učenec razvijal spretnosti v znanosti, tehniki in tehnologiji, umetnosti in matematiki (tako imenovane spretnosti STEAM), vključno z razumevanjem vzroka in posledice, napovedovanjem in opazovanjem, reševanjem težav in ustvarjanjem predstavitev. Koordinatorica na šoli je Sveltana Urbančič.

NA ZAČETKU O VSEBINI KNJIGE

S projektom so bili seznanjeni vsi učenci na razrednih urah na daljavo. Zakaj so se odločili za sodelovanje? Učenci so povedali, da radi berejo, so dobri v angleščini, vedoželjni, spoznavajo nekaj novega, radi raziskujejo, delajo poskuse in sodelujejo v skupini. Od sodelovanja v projektu pričakujejo, da bodo bolje spoznali svojo državo in našo kulturo, spoznali druge države in njihovo kulturo, spoznavali različne države, kulture in šolske sisteme, izboljšali svojo angleščino, bodo bolj spretni v uporabi IKT, bodo bolj samostojni, samozavestni in odgovorni, spoznali svoja močna področja, bodo sodelovali v skupini z učenci naše in partnerske šole.

V spletni učilnici, pripravljeni posebej za ta projekt, so učenci dobivali vse potrebne informacije za sprotno delo. Že za časa pouka na daljavo na Zoomu in kasneje v živo v knjižnici so se sedmošolci in osmošolci pogovarjali o vsebini knjig s knjižničarko Niko Lebar. Preberite si njihove vtise.

Sedijo od leve: Nina Bergant, 7. d, Katarina Jugović, 7. d, Sara Rupar, 7. d, knjižničarka Nika Lebar, Tina Družinec, 7. c, Katarina Kozmelj, 7. d, Neja Jamnik 7. d, Tristan Stojanov, 7. b; na tleh od leve: Neja Potočnik 7. b, Jan Novljan 7. b, Bojana Kuprešak, 7. d. (Foto: Nina Granda)

Imam se zelo fajn. *(Neja Jamnik, 7. d)*

#sezabavamo. *(Jan Novljan, 7. b)*

Prijavil sem se zaradi potovanja in zdelo se mi je zanimivo. Všeč mi je, ker je zabavno in poučno. *(Tristan Stojanov, 7. b)*

Na Erasmus+ sem se prijavil, saj se mi zdi, da je pomembno bolje spoznati knjige ter vzljubiti branje, saj tako širimo besedni zaklad in postajamo izobraženi. Zelo zanimivo bo tudi spoznavanje tuje kulture, šolskega sistema v drugih državah, veselim pa se tudi novih prijateljev po Evropi. *(Ammar Kaltak, 7. a)*

Prijavila sem se, ker rada potujem, berem in navezujem stike. Všeč mi je, da se pogovarjamo o knjigah in bremo. *(Nina Bergant, 7. d)*

Prijavila sem se, ker rada potujem in bi se rada še dodatno naučila angleško. Všeč mi je, ker je prijetno, veliko beremo in se pogovarjamo o knjigah. *(Katarina Kozmelj, 7. d)*

Prijavila sem se, ker rada potujem, berem ter govorim angleško. Všeč mi je, da beremo in se pogovarjamo o knjigah. *(Tina Družinec, 7. c)*

Slišala sem, da je dober projekt. Vse pohvale knjižničarki. *(Bojana Kuprešak, 7. d)*

Na projekt sem se prijavila, ker sem slišala, da je dobro. S projektom sem zadovoljna, ker so ure zelo zabavne. *(Katarina Jugović, 7. d)*

Na projekt sem se prijavila, ker sem slišala, da je dobro, malo pa me je pregovorila tudi mami. Zadowoljna sem z zanimivimi knjigami in razlagami knjižničarke. *(Sara Rupar, 7. d)*

Na Erasmus+ sem se vpisala z razlogom, da bom spoznala kulture drugih držav in potovala po svetu. Tudi letošnja tema mi zelo ustreza, saj zelo rada berem. Vsak petek se dobimo v knjižnici s knjižničarko, kjer se pogovarjamo o knjigah. Seveda ne manjka tudi smeha in zabave. Komaj čakam naslednje leto, ko bomo lahko odpotovali v tuje države. *(Neja Potočnik, 7. b)*

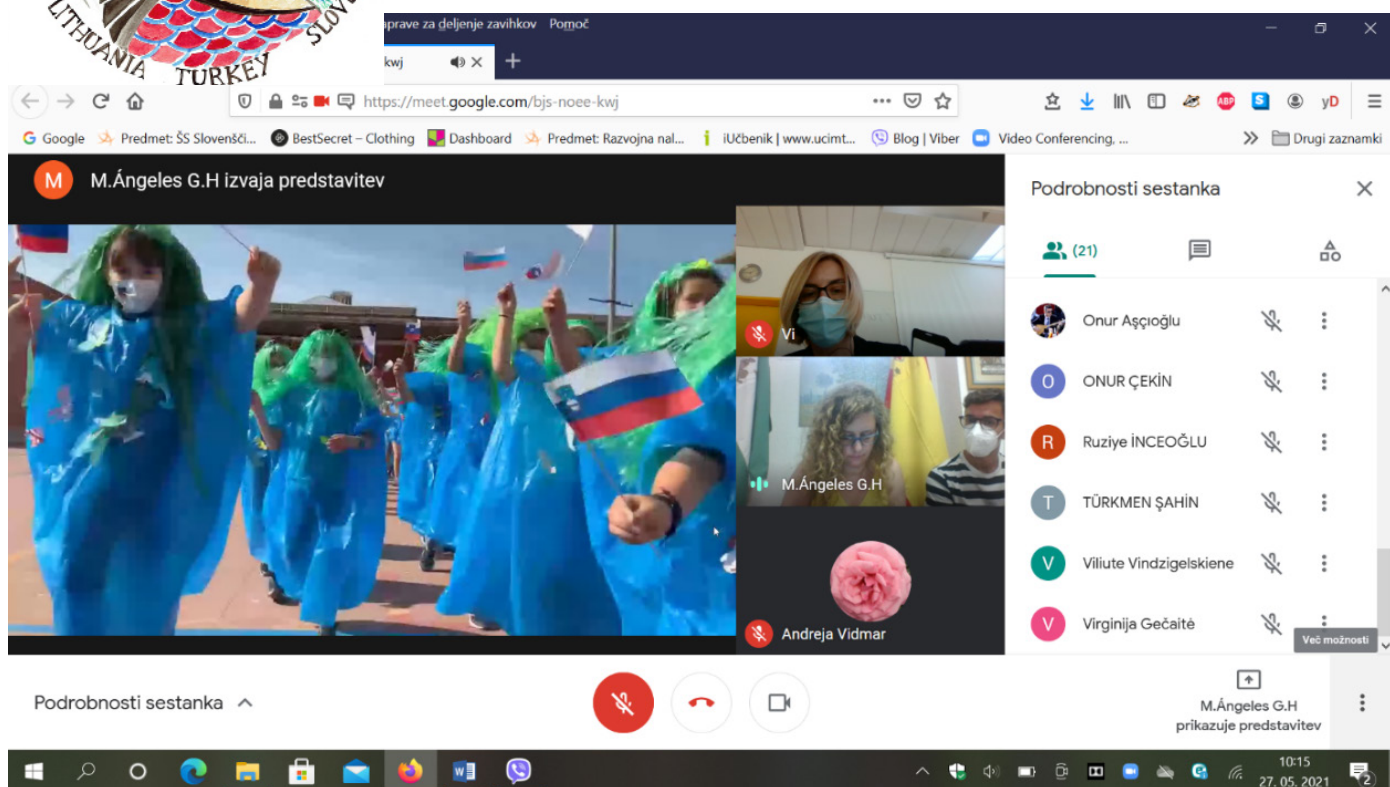
Erasmus+ : DEVELOPING PUPILS' SKILLS - STORYTELLING

Učitelji naše šole od 1. septembra 2018 do 31. avgusta 2021 z izmenjavo dobre prakse sodelujejo v projektu Erasmus+: Razvijanje spretnosti in veščin učencev v okviru KA229: partnerstva za izmenjavo med šolami ali uradno Developing pupils' skills. Tema je pripovedništvo: učenci spoznavajo lastno kulturno dediščino skozi pripovedke, pravljice in mite, hkrati pa imajo možnost spoznati tuje.

V okviru projektnih aktivnosti izmenjujemo ideje, izkušnje in dobro prakso, vključno skozi aktivnosti kolegialnega učenja in delavnic, aktivnosti usposabljanja, poučevanja in učenja, razvijamo in uporabljamo inovativne pristope za učence in osebje, ob vsem tem pa spodbujamo tudi aktivno državljanstvo in internacionalizacijo šole.

Decembra 2018 smo obiskali partnersko šolo Glerarskoli iz mesta Akureyri na Islandiji, marca 2019 šolo Kasim Sacide Ener Ortaokulu iz turške Adane in maja 2019 šolo Silutes iz mesta Katyčiai v Litvi.

Predstavitve slovenskega povodnega moža (zajem zaslona)

5. MOBILNOST, LEBRIJA ŠPANIJA, OD 24. DO 28. MAJA 2021

Špansko šolo CEIP José Cortines Pacheco iz mesta Lebrija smo načrtovali obiskati maja 2020, a smo obisk zaradi epidemije covid-19 prestavili na januar 2021. Ker tudi takrat ni bilo možno izvesti mobilnosti, smo se partnerji srečali virtualno od 24. do 28. maja 2021. Pregledali smo vse dejavnosti minulih dveh let in bili z njimi zadovoljni. Prvi dan nas je v pozdravnem govoru nagovorila ravnateljica španske šole Isabel Elías ter župan mesta Lebrija. Španska šola je predstavila dejavnosti, ki so bile tudi sicer predvidene v projektu, in sicer: učenci so predstavili svojo šolo in domače mesto Lebrija in lončarstvo. Poleg predstavitve mitov so učenci zapeli in zaplesali andaluzijski ples flamenco

in pripravili slastno hladno juho iz svežega surovega paradižnika. Preizkusili so se tudi v petju in plesu evrovizijskih uspešnic držav partneric; od slovenskih so izbrali Energy Nuše Derende in Cvet z juga Alenke Gotar. Predstavili so tudi naravne in kulturne znamenitosti, v ospredju sta bili mesti Sevilla in Cadiz ter pokrajina Andaluzija s poudarkom na znanih pevcih in plesalcih.

Osrednja predstavitve pa je bila povorka; učenci lebrijske šole so predstavili vsa mitološka bitja partnerskih šol tako, da so izdelali kostume posameznega mita in jih na paradi predstavili ostalim gledalcem.

ERASMUS +

Erasmus + je mednarodni projekt, ki zavzema različna področja, a vseeno je ključ projekta branje, saj nam je vsem znano, da se preko branja učimo novega znanja.

Kmalu po samem začetku šole nas je presenela karantena. Naše prve aktivnosti so se preselile pred ekrane računalnikov. V tem letu smo obravnavali dve knjigi. Prvo skoraj v celoti na daljavo, drugi pa smo se posvetili v zadnjih tednih pouka – v živo. Obe knjigi sta precej zahtevni in imata močan nauk. V povezavi z obema knjigama bi se dalo pripraviti tudi raznolike in poučne delavnice, za katere upam, da jih bo mogoče izvesti. V prihodnjem letu se bomo začeli pov-

ezovati tudi z drugimi državami, ki sodelujejo v projektu kot so Grčija, Litva, Italija, Bolgarija in Romunija. Če bo po sreči, bodo srečanja potekala v živo, kar pomeni, da bomo šli na izmenjavo v neko drugo državo, česar se vsaj jaz že iskreno veselim. Če pa nam bo slučajno kaj prekrizalo načrte, še vedno obstaja internet, kjer bodo lahko v angleščini potekali pogovori o knjigah in kjer bomo lahko izmenjevali znanje.

Katja Potočnik, 8. c

ZDRAVA ŠOLA

V šolskem letu 2020/21 nam je epidemija prekrizala načrte tudi na področju izvajanja dejavnosti zdrave šole. Jeseni smo vsako leto v našo telovadnico povabili babice in dedke, pomladi pa skupaj s krajevno skupnostjo organizirali dobrodelni tek in spemljevalni program. *Vodja Zdrave šole je Jasna Camlek.*

Pa vendarle, tako kot se je šola preselila na splet, smo se tudi mi. Preko različnih dejavnosti v okviru pouka na daljavo so se vsekakor uresničevali cilji zdrave šole. Učitelji smo se na trudili učence pripraviti do različnih gibalnih dejavnosti. Oza-veščali smo učence glede varne uporabe inter-neta. Posebej smo obeleževali dneve povezane z zdravjem, pripravljali različne zabavne veščine na videokonferencah in se s tem trudili vzdrževati tudi duševno zdravje, ki je v trenutnih časih še kako pomembno.

Vrnitev v našo šolsko stavbo pa je bila velik izziv za vse nas. Skupaj z učenci smo vsakodnevno ponavljali osnovna pravila glede preprečevanja okužb v naših mehurčkih. Ogledovali smo si posnetke, praktično preizkušali, risali in se pogovarjali o pravilnem umivanju rok, varnostni

razdalji, pravilni uporabi mask in higieni kihanja in kašljanja.

Skupaj z učenci vsakodnevno iščemo ideje, ki najbolj koristno vplivajo na naše zdravje in najbrž se lahko pohvalimo, da veliko časa preživimo na prostem. Naša okolica nam omogoča preživljanje aktivnih rekreativnih odmorov, pa tudi pouk na prostem nam popestri naš šolski vsak dan.

Ostanimo zdravi!

ŽIVETI SKUPAJ - UNESCO

Naša šola je članica mreže Unesco ASPnet, ki ponuja veliko aktivnosti .

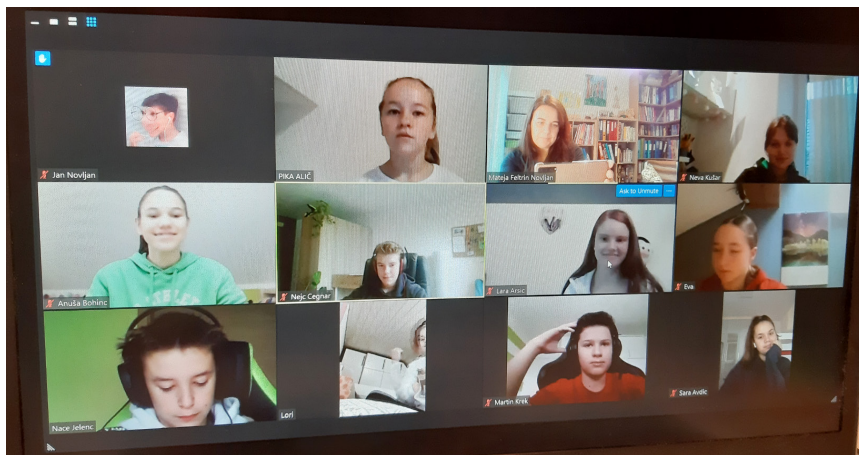
Lani smo opravili veliko aktivnosti pod naslovom Adijo, hrup! in učence seznanili s pomembnostjo sluha in ravno prav glasnega govora, ki ne povzroči hrupa. Pri tem smo zajeli učence in učenske celotne šole. Vodimo dva projekta: Otroštvo podaja roko mladosti – ta krepi medgeneracijsko sodelovanje in Unesco ima talent – ta pa razvijane in možnost predstavitve mnogih talentov. Obe področji sta pomembni: brez razumevanja in sodelovanja s starejšimi rodovi in brez podpore za razvijanje različnih otroških talentov bi bili naša sedanost in prihodnost okrnjeni. Mreža Unesco ASPnet ponuja 57 različnih aktivnosti in posamezni učitelji s posameznimi razredi v njih

tudi redno sodelujejo. V času pouka na daljavo smo s skupino devetošolcev sodelovali tudi v mednarodnem projektu Futures of education, kjer so razmišljali o prihodnostih izobraževanja, bolj natančno o: Izobraževanju za globalno državljanstvo in Izobraževanju za trajnostni razvoj, kjer so med idejami za izboljšanje današnjega izobraževanja zapisali: »Manj teorije, več izmenjav, zmanjšan učni načrt, več pouka v naravi, več dinamičnega poučevanja, več časa, ki bi ga namenili spoznavanju konkretnega dogajanja doma in v svetu, učenje kritičnega razmišljanja in sprejemanja različnih mnenj

V decembru 2020 smo en dan posvetili izdelavi unikatnih

voščilnic. Obogatili smo jih z najboljšimi željami in upanjem, da se kmalu vrnemo v življenje, kakršnega smo vajeni. Učenke in učenci so potem svoje voščilnice oddali pred šolo, v škatli se jih je nabralo skoraj 1400, zdaj pa že rišejo nasmehe ljudem v CSS Škofja Loka, Junakom 3. nadstropja, zaposlenim in varovancem Doma upokojencev Podbrdo, zdravstvenemu osebju, prostovoljcem, civilni zaščiti, gasilcem, gorskim reševalcem, policistom, poštarjem, trgovcem ... To je le delček hvaležnosti za vse, kar so ti starejši, ki so danes v domovih, naredili, in zahvala tistim, ki delajo tudi v tej krizi – brez hvaležnosti starejšim rodovom ne moremo uži-

vati sadov tega trenutka, brez hvaležnosti za vse zdravstvene delavce in druge, ki v teh časih preizkušnje delajo, ne moremo postati boljša družba, brez misli na bolne ne moremo postati sočutni.

Koordinatorica UNESCO ASP net na šoli je Mateja Feltrin Novljan

7. Unescov ASP-tek mladih tudi v Škofji Loki

Naša šola je sodelovala na 7. UNESCO ASP net teku, ki bi sicer potekal v sredo, 12. maja 2021, na Ptuj.

Žal je epidemija prekržala vse dobre načrte. Tako smo udeleženci tekli vsak v svojem kraju, tek pa smo zaradi slabe vremenske napovedi izvedli že v ponedeljek, 10. maja 2021. Za slogan smo izbrali: Prehitimo korono! Vsaka še tako slaba stvar ima tudi dobro plat. Če bi šli na tek na Ptuj, bi se ga lahko udeležili le štirje učenci naše šole, tako pa jih je teklo več kot tristo. Čestitke vsem tekačicam in tekačem ter učiteljicam in učiteljem športa, ki so pod vodstvom Anžeta Jurgeleta pretekli 1300 m.

Pred tekmo smo izdelali trak z napisom slogana: Prehitim korono. Prejeli smo tudi razglednice, ki jih bodo

v teh dneh prejeli Gimnazija Ptuj in različne medijske hiše. Vsekakor smo težje razmere vzeli za izziv in v tek vključili res veliko učencev. Tako smo bili vsaj na daljavo povezani z vsemi mladimi tekači. UNESCOV ASPnet-tek mladih je povezovanje v mreži in izven nje in ima značaj druženja in sodelovanja. Zasnovan je na vseh štirih stebrih izobraževanja: naučiti se zdravo živeti, razvijati svoje potenciale in sodelovati z drugimi. Projekt sledi ciljem in poslanstvu UNESCO ASPnet: dvigovati kvaliteto izobraževanja, prizadevati si za mir, pravičnost in enake možnosti vseh mladih sveta.

CVETKO/UNESCO IMA TALENT

V letošnjem šolskem letu je na naši šoli že osmo leto zapored potekal projekt Cvetko ima talent. To je zabavna prireditev, na kateri se predstavijo učenci s talentom, v katerem koli žanru ali spretnosti. To so petje, ples, igranje na inštrument, imitacija ali kar koli drugega, vodita pa ga učitelja Jasna Camlek in Andrej Novljan.

Naš projekt je tudi nacionalni Unescov projekt. To pomeni, da smo ga predstavili vsem UNESCO in zainteresiranim omogočili skupno srečanje. Na tem zaključnem dogodku so se predstavili vsi »zmagovanci« šol, ki so ga šole izbrale tekom leta. Cilji projekta so sodelovanje, strpnost in sprejemanje drugačnosti.

Kandidati, ki so se prijaviili na avdicijo, so morali svoje skrite adute pokazati trem žirantom.

V četrtek, 22. 4. 2021, smo

načrtovali veliki finale in zaključno srečanje projekta Unesco ima talent v Športni dvorani Trata. Ker epidemiološke razmere srečanja v živo pred gledalci v dvorani niso dopuščale, smo zaključno srečanje izpeljali malce drugače. V četrtek, 27. 5. 2021, smo zaključno srečanje predvajali v živo na šolskem youtube kanalu. Nastopajoče smo posneli v naprej.

Tokrat so nas s svojimi talenti navdušili: solistki Tija Končan, Maša Beravs; pravo skupino so za to priložnost ustanovili Lilu Helena Červek, Erazem Kušari in Urh Omejc; zadnja sta se predstavila Manca in Jan Novljan. Člani žirije so bili predstavnik staršev Janez Porenta, učiteljici Vanja Jordanov ter Nina Granda in Dane Jemc, naš nekdanji učenec in zmagovalec projekta Cvetko ima talent leta 2016. Po preštetih glasovih žirije sta prvo mesto osvojila Manca in Jan Novljan, ki sta se predstavila

s hudomušno priredbo pesmi Shallow Lady Gaga in Bradleya Cooperja.

V drugem delu prireditve so nastopili tudi zmagovalci šol, ki so sodelovale v projektu Unesco ima talent. To so: OŠ Toneta Čufarja Ljubljana, OŠ Leona Štuklja Maribor, OŠ Simona Gregorčiča Kobarid in OŠ prof. dr. Josipa Plemlja Bled. V tretjem delu pa je nastopil Dane Jemc. Prireditev je povezovala učiteljica Mateja Feltrin Novljan

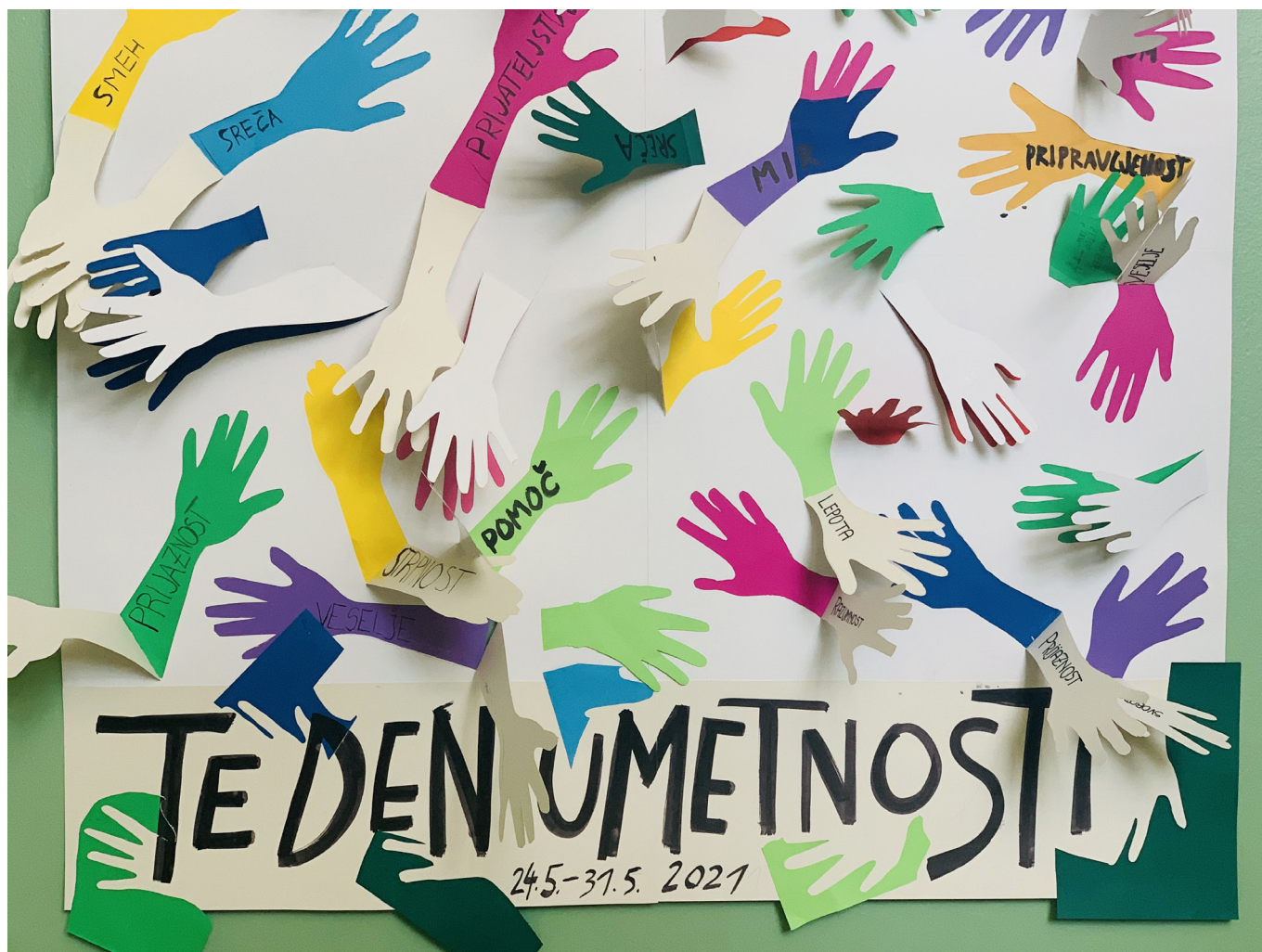
TEDEN UMETNOSTI V ŠOLI

Moja dežela, danes in jutri

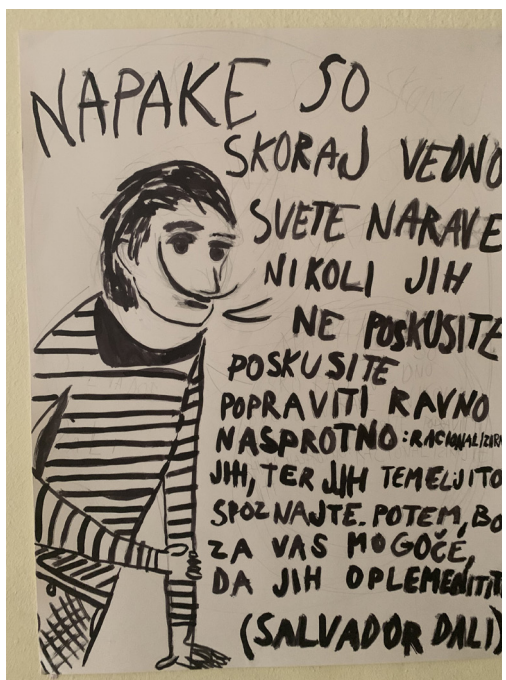
Vseslovenski projekt Teden umetnosti v šoli in vrtcu 2021, ki ga organizira Zavod RS za šolstvo, je letos potekal med 24. in 30. majem 2021. V njem je sodelovala tudi naša šola. Skupaj z učenci smo razmišljali o pomenu in vlogi umetnosti v šoli in našem vsakdanjem življenju. Letos smo želeli odgovoriti na vprašanje, kako vidimo prostor in čas, v katerem bivamo. Zato smo letošnji teden umetnosti v šoli in vrtcu podnaslovili: Moja dežela danes in jutri.

Na naši šoli smo v okviru projekta pripravili več tematskih razstav, ki sta jih postavili učiteljici Likovne umetnosti Vanja Jordanov in Petra Primc Marko. V tem tednu smo pripravili tudi UNESCO projekt Cvetko/Unesco ima talent, ki ga vodita Jasna Camlek in Andrej Novljan.

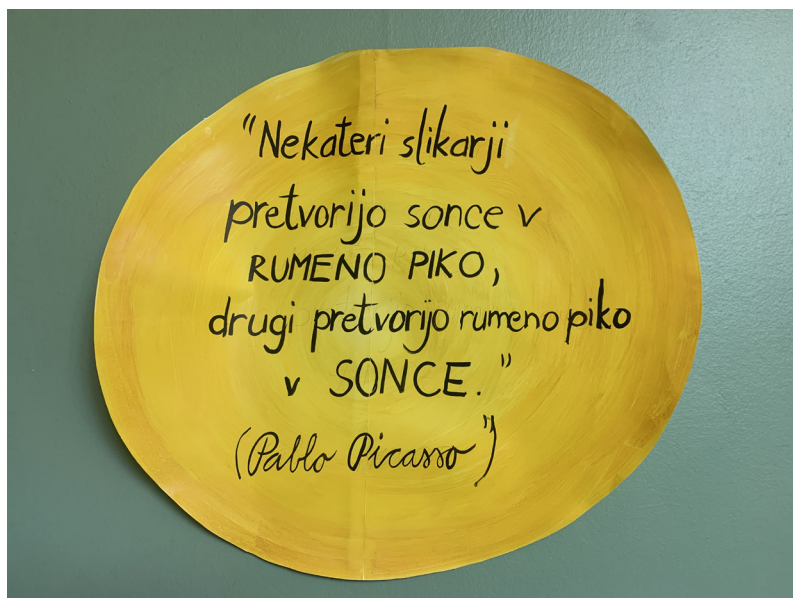
Projekt je organiziran v sodelovanju z Ministrstvom za izobraževanje, znanost in šport, Ministrstvom za kulturo in pod častnim pokroviteljstvom Slovenske nacionalne komisije za UNESCO.

Skupinsko delo učencev pri predmetu likovno snovanje

Jakob Komota, 7. b

Učenci 9.razredov

KAJ JE NAJBOLJ ZAZNAMovalo TO ŠOLSKO LETO

Luka Omerzu, naš JUNAK in Junak 3. nadstropja

Sem Luka Omerzu. Star sem 13 let. Pri dvanajstih letih sem zbolel za Ewingovim sarkomom. Za tiste, ki tega ne poznate, to je redka oblika kostnega raka.

Vse skupaj se je začelo lani tak čas z bulo (oteklino) na levi strani lica in pod levim ušesom. Najprej smo mislili, da je težava z zobom (modrostnim). A mi je zobozdravni- ca po temeljitnem pregledu pove- dala, da zob ni, da je najverjetneje vnetje podušesne žleze. Tudi pedi- atrinja si moje dobre krvne slike ni mogla prav razložiti in me je po- slala na ORL kliniko v Ljubljano. V juniju in juliju sem opravil ogromno preiskav: MR v Novem Mestu, CT, punkcijo z iglo (zelo boleč postop- ek, mučenje pod lokalno anestezi- jo), PET-CT in še kaj.

Samo diagnozo je potrdila opera-

tivna punkcija, kjer so mi odvzeli en del tkiva in ugotovili, da je tumor. Vse se mi je postavilo na glavo. Že tako nisem imel nič od počit- nic, zdaj pa so mi še povedali, da v avgustu začnem s kemoterapijo. Mami mi je poskušala vse razložiti, da sem vedel, kaj me čaka. A v bist- vu nisem vedel, kaj to je.

Moje zdravljenje se je nadaljeva- lo na Pediatrični kliniki v Ljubljani. Postal sem Junak 3. nadstropja. V tem nadstropju se zdravijo otroci, ki so tako kot jaz zboleli za rakom. Ogromno nas je, sobe so skoraj vedno polne.

Kemoterapije so me zelo ut- rudile

Najprej sem dal skozi šest kemoter- apij. Vseh šest ciklov sem prejemal ista zdravila, ki imajo močne stran- ske učinke. Ko so mi v žilo tekli ra- zlični citostatiki (zdravila proti raku), mi je bilo slabo, bruhal sem, po navadi nisem jedel 2-3 dni, ker mi hrana ni pasala, najraje sem spal, bil sem utrujen. Večinoma sem zapus- til oddelek peti dan od začetka. Doma je imela hrana čuden okus, kot bi žvečil radirko. Več sem spal, počival. Po šestih dneh doma sem se zaradi visoke vročine moral vrniti nazaj v bolnico. Tam sem ostal še 5-6 dni, zbili so mi vročino in pre- jemal sem antibiotike. Veselil sem

se odhoda domov, sicer za kratko, ker sem kmalu začel z novim ciklom zdravljenja.

Vsakič, ko sem moral na oddelek na kemoterapijo in ko so me spre- jeli z vročino, sem moral delati bris na Covid 19. Grozno neprijeten občutek, a se ga ne navadiš. Bris smo mi vzeli več kot 40-krat, ne šte- jem več. Zgodilo se mi je tudi, da so me v enem dnevu trikrat testirali (najprej hitri test, potem pa še 2x PCR test, ker se je eden med trans- portom poškodoval).

Na oddelku so prav zaradi Cov- id-a veljala stroga pravila, ki so bila včasih res nemogoča. Nismo smeli iz sob, v sobah smo morali nositi maske. Hrano, ki že tako ni ime- la dobrega okusa, smo nekaj časa prejemali v plastičnih posodah, da so zadostili vsem strogim ukrepom. Ampak vseeno sem v sobah spoznal različne otroke in spletli smo nove prijateljske vezi. Ti otroci so poseb- ni. Kljub temu, da smo zboleli, smo igrali karte, ustvarjali smo iz lesenih palčk, sestavljali Lego kocke. Celo »ročni nogomet« sem uspel odigra- ti z enim prijateljskom.

Operacija je trajala devet ur

Konec decembra sem imel operaci- jo na maksilofacialni kliniki v Ljublja- ni, kjer so mi tumor odstranili. Ker je bil tumor na težko dostopnem mes-

tu, so mi žal med operacijo morali zaradi lažjega dostopa do tumorja prerezati obrazni živec. Zdaj imamo levo stran obraza slabo odzivno, a se počasi popravlja, ker se živci obnavljajo. Operacija je trajala dolgih devet ur. Naredili so mi rekonstrukcijo spodnje čeljusti. To pomeni, da so mi del čeljusti odstranili in jo nadomestili s kostjo iz noge (mečnico) ter utrdili z mišico iz noge. Po operaciji so me odpeljali na intenzivno nego Pediatrične klinike. Tam sem preživel samo tri dni, a meni se je zdelo kot tri tedne. Luči so bile prižgane podnevi in ponoči, nisem vedel ali je noč ali dan. Veliko otrok se

je zamenjalo v tem času. Obiski so bili dovoljeni zjutraj in popoldan in samo takrat sem lahko videl mamičo, ki me je tolažila, mi prinesla pisma od prijateljev.

Praznike sem preživel v bolnici

Ker sem bil na intenzivni za Božič sem dobil tudi darilo od Božička. Naslednje popoldne so pripeljali punčko z zelo visoko temperaturo. Bila je zraven mene na postelji, ločilo naju je samo platno, ki je viselo s stropa. Kar naenkrat so morali starši ven in prihitelo je veliko zdravnikov. Na koncu je prišlo celo do tega, da so deklico trikrat oživljali, jo priklopili na zunanji krvni obtok (ECMO), jo oživljali in še in še. A so jo k sreči rešili. Imel sem priložnost čez čas govoriti z onkologinjo, ki je ravno dežurala takrat in je rekla, da se je deklica rešila, da je z njo vse v redu. Tega sem bil zelo vesel, pa čeprav

se nisva spoznala.

Ko sem bil na intenzivni stabilen, so me premestili na kirurški oddeljek PDK. Tam sem bil še dva dneva. Dobil sem celo terapijo, ki mi je pomagala počasi premikati nogo, se počasi postaviti na noge, premikati glavo in odpirati usta.

V ponedeljek pa so me z rešilnim avtomobilom premestili nazaj na maksilofacialno kliniko, da sem bil pod nadzorom kirurgov. To je bil moj začasni dom za naslednjih 14 dni. Vadil sem hojo z berglami, delal sem raztezne vaje za stopalo in vaje za obrazni živec. Bil sem edini otrok na oddelku in vsi so me spodbujali.

Z mami sva tam preživela silvestrovo in sicer je bilo prav posebno. Novo leto sva dočakala v družbi sester in dežurnega zdravnika ter parih »sostanovalecev« na kliniki. Ob polnoči smo opazovali rešilne avtomobile s sireni in lučkami, ki so se peljali mimo klinike in naredili krog za srečo okoli UKC. To sem videl samo na televiziji in res je bilo zanimivo.

Naslednji dan so me pod okno prišli pogledat še očka, bratec in sestra. Vsi so bili navdušeni, ko sem jim pripovedoval, kako sem se imel. Obiski v sobah žal niso bili dovoljeni in to me je žalostilo. A vseeno mi je dalo dovolj energije, da sem okrevljal in lahko odšel domov. Sicer samo za vikend, ker me je že po protokolu čakala nova kemoterapija. Ta je bila krajša, ne tako močna in sem bil doma že v sredo. Sledilo je par dni okrevanja doma. Hitro sem osvojil hojo brez bergel, a rana na nogi se mi ni in ni hotela zaceliti. Res je bila velika.

Zdravljenje sem nadaljeval s transplantacijo matičnih celic

Za mesec februar sem imel predvideno transplantacijo matičnih celic. Začel sem 2. februarja 2021 z močno kemoterapijo, kjer so moje matične celice zbili na nulo. V tem trenutku je nastopila izolacija. Vse je moralo biti razkuženo, čisto, da ni bilo možnosti, da se okužim, ker se moje telo ni moglo boriti proti virusom in bakterijam. 10. 2. so mi skozi venski kateter na nogi spustili moje matične celice nazaj v telo. Začelo se je obdobje čakanja »na vročino«. Vročina je bila znak, da se moje telo bori in da so se matične celice »ugnezile«. Tega so bili vsi veseli, mene pa je vročina izčrpala in sem veliko spal. Ta mesec v bolnišnici je bil dolg. Pogrešal sem domače, svojo posteljo, igrače, pri-

jateljje ... Ob meni je bila vedno moja mami, ki me je tolažila, spodbujala in skupaj sva odšla domov konec februarja.

Doma sem moral okrevati. Počasi sem pridobival na teži, izboljšal se mi je okus hrane, večkrat sem bil zunaj, sprehajal sem se in si krepil mišice. To je bilo potrebno, ker me je čakala še zadnja terapija in sicer protonsko obsevanje v Italiji. Ker je bil moj tumor v bližini možganovine in hrbtenjače, moram opraviti tarčno obsevanje, ki ima manj stranskih učinkov kot klasično, ki ga izvajajo v Sloveniji.

Zdravljenje v Italiji

Najprej sem sredi aprila opravil prvi pregled, kjer so mi opravili preiskave in naredili posebno plastično masko. To dam na glavo, ko me obsevajo v posebni aparaturi. 21. 4. 2021 sem začel s predvidenimi 30 terapijami. V začetku nisem čutil nič posebnega, a po kakšnem tednu me je začelo boleti grlo, koža na mestu obsevan-

ja brazgotine je postajala rdeča in opečena. Začela se je luščiti, peklo me je, bila je suha in zelo podobna hudi opeklini od sonca. V ustih se je začel pojavljati čuden občutek, imel sem več slin.

V času, ko to pišem, imam pred seboj še 8 terapij. Po protokolu zdravljenja bom tako tudi zaključil moj boj s to zahrbtno boleznijo.

Čakajo me še redni pregledi krvi ter preiskavi CT in MR, ki jih bom imel redno še kar nekaj časa. Komaj čakam, da se bom lahko vrnil nazaj v šolo. Zelo pogrešam svoje sošolce in prijatelje. Pogrešam tudi košarko, ki sem jo prej redno treniral in igral.

Te bolezni ne privoščim nikomur, saj je

to zelo hudo. Ampak sam sem to premagal in sedaj grem novim zmagam naproti. Bodite veseli, da ste zdravi, saj se to lahko zelo zelo hitro spremeni. Cenite svoje bližnje, prijatelje in bodite veseli za vsak trenutek sreče, ki vam je namenjena.

Leto, ki je za nami je bilo posebno za vse. Za vas. Za mene. Za mojo družino. Srečni smo, da smo to premagali skupaj.

Hvala vsem, ki ste mi pošiljali slike, darilca, pozdrave, lepe misli, molili zame in me kakorkoli drugače spodbujali. Hvaležen sem iz srca vsakemu.

Vaš Luka

Luka, komaj čakamo, da se vrneš!

Prvi šolski dan smo se končno srečali s sošolci. Veseli smo bili, da smo spet sedli v šolske klopi. Prvo uro nam je razredničarka Petra Kavčič povedala, da je naš sošolec Luka zbolel za Ewingovim sarkomom, ki je nekakšna oblika raka. Učiteljica je zelo čustveno, s solzam v očeh in zelo šokirano povedala, za kaj gre. V razredu je zavladala tišina in vsi smo bili zelo presenečeni. Dan se je hitro spremenil v nočno moro. Takoj smo se z učiteljico dogovorili, da bomo Luku nudili vso našo podporo.

Naša razredničarka je na razredno uro povabila gospo Valerijo Čarman, ki se z junaki 3. nadstropja veliko pogovarja in jim na mnoge načine nudi pomoč. Podrobneje nam je predstavila obliko bolezni, skozi katero je šel

Luka. Povedala nam je, kako naj se z rakovimi bolniki pogovarjamo in kako naj se do njih obnašamo.

Na roditeljskem sestanku in potem v šoli smo si ogledali kratek film, kjer so Junaki 3. nadstropja in starši povedali, kako so premagali bolezen. Gledali smo ga z robčki v roki in s solznimi očmi.

Ko smo imeli šolo na daljavo, se je Luka iz bolnice pridružil našemu zoom srečanju. Vsi smo ga bili zelo veseli. Malo smo poklepetali, a hitro se je moral posloviti, saj je imel pregled. Razredničarko smo velikokrat vprašali po Luku ali pa smo mu sami kaj napisali. Velikokrat smo mu poslali razredno sliko z nekakšnim sporočilom. Upamo, da so mu bile slike všeč. Nosili smo zlate pentlje, ki je simbol

otroškega raka.

Luku smo podpisali žogo in mu jo nesli na dom. Žogo smo morali večkrat razkužiti, saj nismo hoteli, da bi 'staknil' kakšno bakterijo ali COVID-19. Že med karanteno smo učiteljici pošiljali podpise, ki jih je gospa Valerija dala na majico, majico pa je izdelal njen mož Ivo Čarman.

Luka smo obiskali za njegov rojstni dan in mu pripravili ročno izdelano papirnato torto, v kateri so bili koščki sestavljanke, na njej pa je bila slika našega razreda. Peš smo se odpravili na parkirišče, kjer sta nas čakal Luka in njegova mami. Luka je bil videti bolje. Pokazal nam je levo stran obraza, ki je bila slabo odzivna. Mi smo bili veseli Luka in Luka je bil vesel nas. Zaradi korone pa smo morali držati razdaljo. Za vse sploh pa zanj je to obdobje zelo stresno in ob misli nanj in na to skozi kaj vse je šel, nam v oči pritečejo solze. Pogrešamo ga in komaj čakamo, da se vrne med nas. In si povemo vse zgodbe in doživetja med tem, ko se nismo videli. Komaj čakamo, da se bomo pogovarjali, sestavljali rubikove kocke, igrali košarko in bo v našem razredu zapolnjen še zadnji stol.

*Anika Juvan,
Neja Potočnik,
Jan Novljan iz 7.b*

Luka, naš razredni Junak

Luka sem spoznala v 6. razredu, ko sem pred začetkom novega šolskega leta izvedela, da tega nasmejanega in dobrosrčnega fanta ne bo v šolsko klop, me je stisnilo pri srcu. To leto za nikogar ni bilo lahko, a Lukovega boja ne moremo primerjati z ničemer. Kljub vsem operacijam in terapijam je odlično delal pri pouku, učitelji smo navdušeni nad njegovo močjo in pridnostjo, zadnje atome moči je uporabil in se nikoli vdal. V razredu smo ga pogrešali, a na svoj način je bil z nami – nekaj pozornosti smo mu namenili, se spomnili rojstnega dneva, mu pisali. Resnično je naš razredni junak. Komaj čakamo, da se vrne.

razredničarka Petra Kavčič

Luka je Junak z veliko začetnico

Luka je Junak z veliko začetnico. V letih, ko najstnikom kroji življenje misel na druženje in zabavo, se on in njegova družina spopadajo z boleznijo. Zelo je pogumen, terapije sprejema kot pot do zmage. Zaradi Luka sem spoznala tudi njegov razred in razredničarko Petro. Kot njihova gostja sem jim skušala na kratko opisati Lukovo bolezen, odrekovanja in pričakovanja. Njegovi sošolci so me res izjemno prijetno presenetili. Razumevanje sošolcev je zelo pomembno za Luka, ko se bo vrnil k pouku. Kasneje smo bili se v kontaktu preko zooma, preden je Luka odšel na

zdravljenje v Italijo. Pripravljali so mu darilo in se kot ekipa res izkazali. Tukaj si zahvalo zasluži tudi razredničarka Petra Kavčič, ki razred drži skupaj kot ekipo, ki znajo prisluhniti drug drugemu. Luku želiva uspešno zdravljenje in povratak v svoj razred. Razredu in gospe Petri pa hvala, ker je Luka ves čas med vami in vem, da ga boste jeseni lepo sprejeli.

Valerija Čarman

NAJBOLJ ZOOM LETO

Všeč mi je bilo, ko smo imeli preko Zooma igro Spin. Učiteljica je pritisnila na spin in krog se je zavrtel. Ko se je ustavil, smo prinesli predmet, ki je bil na sliki. Zoom leto mi ni bilo všeč, ker mi je bolj všeč v šoli.

(Maruša Justin, 2. b)

Nimam rada šole na daljavo, čeprav je bila ta šola na daljavo zelo zanimiva. Rada grem na Zoom, ker se tam lahko vidimo. Šola na daljavo je bila zame lažja kot v živo. Moja učiteljica je zelo prijazna.

(Lana Čatić, 2. b)

Najboljši Zoom leta je bil 6. aprila 2021. To je bil namreč moj rojstni dan. Že zjutraj so mi starše in sestra Lara zapeli pesmico in dali darilo. Ob 8.20 smo imeli Zoom z gospo Nino in sošolci. Zelo dobro se mi je zdelo, ko so mi sošolci zaželeli vse najboljše. Še najbolj pa mi je bilo všeč, ker mi je pesmico zapela gospa Nina. Po končanem Zoomu so me domači presenetili s torto.

(Ula Čelik, 2. b)

V času šolanja na daljavo smo ob torkih in petkih zjutraj imeli Zoom. Najbolj mi je bilo všeč, ker sem videla sošolce. Po Zoomu sem zajtrkovala in naredila vse za šolo. Ostale dni sem zjutraj najprej pogledala risanko in nato začela delati za šolo. Ko sem končala, sem se zunaj igrala s prijateljicami.

(Zarja Pozvek, 2. b)

Ko smo se šolali na daljavo, mi je bila najbolj všeč učenje pisanih črk, matematika in likovna. Zelo rad rišem in delam likovne izdelke. Manj mi je všeč branje in druge naloge. Vseeno se potrudim, da jih naredim ter se več naučim. Pesmice sem vadił z mamo.

(Tarik Muharemović, 2. b)

Ko smo se šolali na daljavo, je bilo zelo težko delati. Pogosto mi ni delal Zoom. Res sem pogrešal šolo. Starši so bili v službi. Oči je nama s sestro prinesel kosilo. Mama mi je zvečer pomagala delati naloge.

(Matej Kandus, 2. b)

Zoom sem vedno težko čakal, ker sem takrat videl svoje sošolce. Všeč mi je bilo tudi zato, ker sem se naučil dobro uporabljati računalnik.

(Nik Žontar, 2. b)

Meni je bilo to leto všeč, ker sem se lahko več igral z bratcema in izdeloval stvari iz lesa. Atiju sem pomagal kaj popraviti. Zoom sem spremljal kar v pižami in brez copat. Med odmorom sem enkrat izdelal snežaka.

(Blaž Triler, 2. b)

Ko je bilo delo na daljavo, sem imel veliko dela in počasi mi je šlo. Zelo mi je bilo všeč, ko smo imeli Zoom preko računalnika.

(Jakob Jenko, 2. b)

Pogrešala sem prijateljice. Ni mi bilo všeč, ker se nismo mogli videti v živo, ampak preko Zooma je bilo zelo zabavno. Pisali smo narek, poslušali pravljice in se pogovarjali. Všeč mi je bilo, ker sem imela veliko počitka.

(Lena Simaković, 2. b)

Najbolj mi je bilo všeč, ko smo se na Zoomu učili matematiko. Najslabše pa je bilo, ker se nisem mogel videti s

sošolci v živo.

(Jan Sovinc, 2. b)

Zelo rad sem imel likovni pouk in spoznavanje okolja. Zelo rad sem imel tudi srečanja na Zoomu, kjer smo se videli. Zdi se mi, da sem nalogo delal cel dan. To m ni bilo všeč.

(Rok Volčjak, 2. b)

Zoom nam je včasih nagajal. Zoomi so bili zelo dobri. Lahko bi jih imeli večkrat. Ni mi bilo dobro, ker nisem videl svojih prijateljev v živo. Posnetki, ki jih je naredila učiteljica, so bili zelo dobri.

(Miha Mramor, 2. b)

Letos je velik del šolskega leta potekal na daljavo. Učiteljica nam je vsak dan pošiljala naloge v spletno učilnico. To sem pogledala na računalniku. Včasih smo se dobili preko Zooma. Tam smo naloge naredili skupaj. Učiteljica pa jih je kasneje pregledala in popravila. Doma je bilo dobro, a v šoli je še boljše, ker ima tam prijatelje. Kmalu mi je doma postalo tudi dolgčas. Vesela sem, da smo se končno vrnili v šolske klopi.

(Klara Triler, 2. b)

NI VSE SLABO

Svoje ožje družinske člane sem novembra 2020 vprašala, kako doživljajo zadnje mesece, kaj jim je všeč in kaj pogrešajo. Na vprašanja so odgovarjali ati Tomaž, mami Eva in moja mlajša sestra Pika.

Kako se je spremenil tvoj vsakdan zdaj ko je korona virus oz. kakšne so prednosti in slabosti?

Ati: Všeč mi je, ker lahko dlje časa spim, ker skupaj zajtrkujemo in ker meni in mami ni treba skrbeti, kdaj prideta s Piko iz šole. Slaba stran pa je, da smo zelo veliko skupaj in z mami nimava nič miru pred vama (smeh).

Ali se bojiš virusa?

Ati: O virusu ne razmišljam, ne gledam poročil in ne berem novic. Se mi zdi, da se na ta način samo širita panika in slaba volja. Ne, ne bojim se.

Kako se ti je spremenila služba v času novega virusa?

Mami: Že prej sem delala od doma, zato se to ni bistveno spremenilo. Imamo pa v tem času v službi še več dela kot prej in je včasih kar precej kaotično, če hočem svojih 24 ur izkoristiti tako za delo, družino in svoj prosti čas.

Kaj te najbolj jezi oz. moti?

Mami: Jezi me, ker imamo omejeno gibanje, jezi me, ker so otroci prikrajšani za druženje z vrstniki, ker Lia

ne more na treninge, ker ne morem s prijateljico na kavo, pogrešam potovanja, družinske izlete ...

Pika ali pogrešaš pouk v glasbeni šoli?

Pika: Glasbena šola na daljavo mi je bolj všeč, ker samo prižgem računalnik in se povežem preko skypa. Ni se treba še 10 minut voziti do glasbene šole in vseeno je, kako sem oblečena.

Ali pogrešaš šolo?

Pika: Šolo pogrešam zaradi prijateljic, ker se ne morem z njimi igrati. Pogrešam odmore in zajtrke in kosila. Ampak vseeno je na daljavo dobro, ker lahko dlje spim, čeprav me mami sili da vstanem ob 8ih, kar je trapasto! Meni osebno je šola na daljavo všeč, ker lahko zjutraj spim, ker sem včasih lahko cel dan v pižami, ker se s Piko veliko igrava, pleševa, pojeva ... Seveda pogrešam prijatelje in nekatere učitelje. Žalostna sem, ker letos ne bo decembrskih sejmov in stojnic. Najbolj zadovoljen v naši družini pa je sigurno naš kuža Blacky, ker ni nikoli sam, vedno je nekdo doma, veliko je zunaj, vsak dan gremo na dolg spre-

hod ali na kakšen bližnji hrib.

Kljub vsemu pa si doma vsi želimo, da se tole obdobje čimprej konča in da se življenje vrne na stare tire. Piko že skrbi, če bo Božiček letos sploh lahko prinesel darila?! Lia Pipp, 7. b

Kako moj brat Lovro doživlja karanteno

Lovro kot šestošolec trenutno veliko časa preživi na računalniku, kar zanj ne predstavlja velikih težav, saj je vešč igranja igrice. Raje se šola v šoli in pravi, da zelo pogreša treninge, čeprav se to v resnici ne opazi.

Ne zdi se mu težje kot lani, pouk v dejanski šoli precej pogreša samo zato, ker doma ni njegovih prijateljev. Edina stvar, ki mu je doma vseč, je to, da je sam svoj kreator urnika. Pravi da, zelo pogreša treninge, ki jih nadomešča s kondicijskimi vadbami. Zaupal mi je, da ima preglavice z angleščino, saj se jo je že v šoli težko naučiti. Učiteljem sporoča, naj se pri zoomih manj pogovarjajo in več delajo vaje ter vsem zdravnikom ter ostalemu v zdravstvenem kadru in ljudem, ki se zavzemajo za razvoj cepiva, naj vztrajajo ter vsem bolnim, naj čim hitreje okrevajo.

Jera Košenina, 7. c

Nika Jelenc 7. B

Intervju z atijem

V tem korona času se je vse spremenilo. Način šolanja, dela, skratka življenje se ne zdi več normalno. Naredila sem intervju s svojim očetom in ga vprašala, kako sedaj dela drugače.

Oči, kako se počutiš zadnje mesece v službi? Tvoj način dela je zagotovo drugačen.

Oče: Moj način dela je res drugačen. Bolje bi bilo, če tega virusa sploh ne bi bilo in bi lahko normalno opravljaj svoj poklic. Seveda verjetno nisem edini, ki misli tako, a tako kot vsi sem se moral prilagoditi trenutnim razmeram – ne glede na to, koliko časa bo to vse skupaj še trajalo.

Ali ti nošenje maske ovira delo?

Niti ne. Samo malo vroče mi je in po nekaj urah je maska vlažna. Če hočemo, da se spet vrnemo v normalno življenje, je masko pač potrebno nositi. To bom tudi upošteval, saj bomo le tako zaustavili širjenje okužb.

Kaj pa ostali zaposleni, tvoji sodelavci? Imajo isto mnenje, ali upoštevajo ukrepe?

Oče: Tudi moji sodelavci se zavedajo trenutnega stanja in imajo isto mnenje. Enako je z ostalimi zaposlenimi. Vsi vzdržujejo primerno razdaljo, razkužujejo roke itd.

Je tvoj delovni čas skrajšan ali delo poteka toliko časa kot ponavadi?

Oče: Delo poteka toliko časa kot ponavadi, ni skrajšanega delovnega časa. Vse delamo tako kot pred koronavirusom, le da sedaj zaradi določenih ukrepov malo drugače.

Kako pa opravljaš svoj poklic, so se tvoje navade spremenile?

Oče: Vse še vedno ostaja isto, čeprav že kot omenjeno, nosimo maske in si razkužujemo roke. Tudi z mojimi navadami ni nič drugače. Zjutraj vstajam ob isti uri in se odpeljem v službo. Edino kar izstopa je, da imam malo drugačen občutek.

Kaj pa tvoj prosti čas? Kako ga preživljaš?

Oče: Svoj prosti čas preživljam na svežem zraku. Izbiram določene kraje, kjer ni veliko ljudi. Sprehajam se sam in tudi z družino gremo skupaj ven.

Pa tvoji prijatelji? V tem času se ne družiš z njimi, jih pogrešaš?

Oče: Da, zelo mi primanjkuje druženja. Zagotovo pogrešam svoje prijatel-

je in upam, da jih čimprej spet vidim. Ker se ne moremo družiti, se večkrat slišimo po telefonu.

Službo imaš daleč. Ali avto dobro deluje, se ti kdaj pokvari?

Oče: Da, to je res. Avto potrebuje samo manjša popravila, večjih okvar nima. Všeč mi je to, da je vlada naredila izjemo z mehaniki. Zaradi tega sem zadovoljen, kajti v prvem valu so bile mehanične delavnice zaprte. Če bi se zgodilo, da ne bi obratovala, bi moral ostati doma.

Kaj meniš na to celotno situacijo?

Oče: Upam, da se bo stanje v državi v najkrajšem možnem času umirilo. Rad bi se spet vrnil v življenje, ko ta virus ni obstajal. Spet hočem normalno zaživeti in upajmo, da bo to v bližnji prihodnosti!

Hvala za tvoj čas.

Hana Hadžić, 7. c

Zdaj, ko je karantena, je res že malo dolgčas in jaz že komaj čakam, da pridemo v šolo. Vprašala sem mojo mami, kaj si oni mislijo zdaj, ko imamo covid, karanten, maske...

Kako se počutiš zdaj, ko smo doma?

Jaz sem še kar zadovoljna, ker grem lahko v službo, ko pa pomislim na vse te otroke, ki so ves čas za računalnikom, pa samo komaj čakam, da grejo nazaj v šolo.

Ali je kakšna dobra stran tega, da smo doma?

Pri nas je, saj smo se začeli bolje sporazumeti, skupaj hodimo na sprehode in se mi zdi, da se bolje razumemo.

Ali je v službi zaradi Covida-19 kaj drugače?

Ja, ves čas moramo imeti maske, zračiti vsaj 1 uro na dan, manj jih prihaja k meni v službo, zato se zelo pozna.

Si si kdaj predstavljala, da bo tako kakor je zdaj?

Ne, res si nisem.

Koliko časa misliš, da bo še to?

Upam, da bo vse to čim hitreje minilo.

Kaj si misliš v tem kaj vse delajo v Ljubljani?

Mislim, da so norci, seveda je bila to mlajša generacija, ki je ves čas doma, zato jih razumem, ampak da tak kaos naredijo, si pa nisem mislila.

Nika Krmelj, 7. c

ŠOLA STOKA

Ni učencev, šola stoka,
ni več hrupa in pouka.

Ni učencev, ni zabave,
ni več tukaj družbe prave.

Pajki so se naselili
in še miške povabili.

Zvonec nehal je zvoniti,
ura nehala je biti.

Učiteljice doma so same,
učence pa učijo mame.

Kaj učitelj zdaj počenja,
ko nihče se več ne drenja.

Od korone vsem je slabo,
naj gre čimprej v pozabo.

Nadja Bobnar, 6. b

KORONA IN ŠOLA

Oktobra spet je bil pouk na daljavo,
doma imeli smo zmešnjavo.
Samo en računalnik smo imeli,
takrat na težave smo naleteli.

Karantena? Ni problema,
covid hujši je.
Moj dedek je zbolel,
pa sestrični, pa še marsikdo.
Bomo že.
Mi to zmoremo!

Vsak dan Zoome smo imeli,
velikokrat na tehnične težave
smo naleteli.
Včasih kamera ne dela,
drugič mikrofoni,
zato sem šla na telefon.

V spletni učilnici naloge smo imeli,
včasih smo jih na Zoomu skupaj delali.
Ob devetih sem vstala
ter do poldneva za šolo delala.

Lana Grgić, 6. b

ŠOLA NA ZOOMU

Korona! Ojej,
Reši se čim prej!
Zapri se v hiško,
mačka lovi miško.
Jaz se dolgočasim,
računalnik je počasen,
crkuje kamera,
Ojej, kaj pa zdaj?

Učiteljici poskušam dopo-
vedat',
da kamera noče delat',
če baterije ni.
Iz Zooma me vrže
na vsakih par dni.

Potem pa izvem,
da mami korono je dobila,
mene pa karantena
v hišo je zabila.

Vsaj ena prednost je,
zdaj se malo več učim.
Sicer res ne vem,
kaj bi počel,
ta mala dva kričita,
knjige sem se naveličal.

Končno konec je zgora!
Svoboda, prihajam!
[Matej Erjavec, 6. b](#)

Leto 2020

Leto 2020 je bilo leto polno presenečenj. Ko smo 31. decembra 2019 odštevali minute do novega leta, si nihče ni mislil, v kakšne preizkušnje nas bo postavilo. Začelo se je kot vsako drugo. V šoli smo pridobivali še zadnje ocene za prvo konferenco. Nekaj se je že govorilo o novem virusu, a takrat še ni predstavljal nevarnosti. Zadnje dni februarja sem bila z župnijo na birmanskih pripravah, in takrat so bili v Sloveniji že prvi okuženi. V šoli je bilo ozračje bolj napeto. Nekateri so govorili, da je vprašanje časa, kdaj bomo ostali doma, spet drugi so govorili, da je to samo nepomembna bolezen, učence pa je bolj zanimalo, ali to pomeni, da bomo imeli počitnice že marca. 13. marca 2020 smo bili zadnjič v šoli. Doma je bilo zelo stresno, saj smo se morali pripraviti na ponedeljek, ko smo se preselili v arnesove učilnice.

Prvi val se je končal konec maja, ko smo lahko za slab mesec odšli nazaj v šolo, kjer smo zaključevali ocene. Poleti smo že skoraj pozabili na nove ukrepe, saj se je življenje skoraj vrnilo v stare tire. Ker se je situacija tako umirila, smo lahko izpeljali dolgo načrtovano birmo. Kasneje sem lahko s prijatelji šla na oratorij, na koncu poletja pa smo naredili piknik v spomin na poletje, ko smo se lahko prijatelji še zadnjič v tem letu družili brez razdalje in mask. V letu, ki je bilo tako polno preobratov, je bilo poletje res najlepše. Res je, da je bilo dni na morju res manj, ampak smo si ga lahko tudi pričarali na reki Sori, ki je bila prejšnje leto kar zelo dober nadomestek plaže. Prva dva meseca jeseni sta bila v šoli podobna kot maj in junij. Nositi smo morali maske, biti v svojem razredu in držati varnostno razdaljo, ampak smo bili vseeno veseli, da se vidimo. Razred se je še bolj povezal, saj smo med odmori peli, plesali, se gredli z dekami, ker nismo imeli gretja... Ker smo se imeli tako lepo, mi je bilo, ko so nas oktobra spet poslali domov, kar težko. Ker druženje v živo ni bilo mogoče, smo se s prijatelji povezali in se začeli družiti preko Zooma, kjer smo si čas krajšali z igrami, gledanju posnetkov in si pomagali pri delu za šolo... Korona nas je hotela ločiti, ampak nas je v bistvu še bolj povezala in nam pokazala, kje je prijateljstvo močnejše od razdalje. Prazniki so bili brez druženj in silvestrovanj, božič je minil kot da ga ni bilo, vse je bilo čisto drugače, a se je vsaj končalo to leto.

V 2021 gledamo z upanjem, da prihajajo bolj zdravi časi. Vseeno 2020 ni bilo tako slabo leto. Res da je bolezen nekaj hudega, ampak nam je vse olajšala tehnologija. Ne predstavljam si, kako bi to bilo brez tega, ali bi imeli počitnice ali dobivali tedensko nalogo na dom? Tega ne bomo vedeli. Mislim pa, da nas je ta situacija še bolj povezala in nam dala tudi nove tehnološke sposobnosti.

[Manca Novljan, 9. c](#)

Delo na daljavo

Meni je bilo delo na daljavo všeč. Všeč mi je bilo, ker sem se pred tem naspala, se uredila in pripravila na šolo. Moj stol je udoben in topel. Dela je bilo več kot v šoli, a mene to ni motilo. V šoli, ko so nam učitelji narekovali, smo morali pisati zelo hitro, da nismo zaostajali, doma pa sem si vzela čas, vse lepo prepisala, kaj podčrtala, narisala in oddala. Zoomi so mi bili odveč, a sem potrpehla. Na Zoomih sem pridno poslušala in sodelovala. Oddajanje nalog v e-učilnico me je zelo utrudilo. Vmes sem si lahko vzela prosti čas, kolikor sem ga zaželela. Tudi oblečena sem bila po domače. Vsak večer mi ni bilo treba pripravljati šolske torbe. Lahko sem zamenjala urnik, kar mi je bilo zelo všeč. Med delom sem večkrat predvajala glasbo, ki me je pomirila. Delo na daljavo mi je bilo zelo všeč. Učitelji niso veliko ocenjevali. Najbolj sem pogrešala družbo in prijatelje, čeprav smo se dopisovali po pametnih napravah.

Tina Jereb, 6. b

Vsako jutro sem se zbudila ob deveti uri, zajtrkovala, si umila zobe in se pripravila na pouk. Na Zoomu je bilo vedno dolgočasno. Skoraj vedno sem igrala igrice s sestrama. Pri angleščini me je učitelj večkrat poklical. Ker se nisem hitro oglasila, sem vedno morala imeti prižgano kamero. Karantena mi je bila vedno všeč, ker je bilo manj testov in spraševanj. Najboljši del karantene je bil, ko smo bili najprej en teden s sestričnima v Švici in kasneje en teden na morju v tujini. Tudi tam sem delala na daljav, le s to razliko, da mi ni bilo treba iti na Zoomo zaradi časovne razlike: ko je bila ura v Sloveniji 9 zjutraj, je bila pri nas tri popoldne. Ko smo se vrnili v šolske klopi, sem zbolela za virusom covido-19. Doma sem bila dva tedna. Nisem imela hudih znakov bolezni, le tri dni nisem imela vonja. Bilo je smešno in čudno, ko so mi domači govorili, da nekaj smrdi, jaz pa nisem ničesar vohala. Sošolke so mi pošiljale šolsko delo. Na srečo ga ni bilo veliko.

Sara Klemenčič, 6. b

Ko sem zvedela, da bomo spet imeli pouk na daljavo, se nisem dobro počutila, saj sem se rada družila s prijateljicami. Prve dneve mi je nagajal internet. Doma smo imeli le en prenosni računalnik, ostali so bili navadni. Vsak dan sem vstajala ob sedmih, zajtrkovala in začela delati za šolo. Včasih se mi je zgodilo, da sem zamudila na Zoom ali pa da me učitelj ni sprejel, ker sem bila vpisana z atijevim imenom. Med poukom na daljavo smo bili tudi ocenjeni pri nekaterih predmetih.

Med karanteno sem dobila mačka. Bila sem zelo vesela. Dolgo časa smo mu izbirali ime. Brata sta mu hotela dati ime Boris, ati in mami pa Tom. Meni ni bilo nobeno ime všeč. Na spletu smo pregledali priljubljena imena za mačka. Glasovali smo med imenoma Arči in Čarli. Vsi smo na koncu glasovali za Čarija.

Ela Juričan, 6. b

Šola na daljavo

<i>Korona je</i>	<i>s sabo privlekla karanteno, ki je</i>	<i>najboljša.</i>
<i>Doma smo vsi</i>	<i>samo lenarili, namesto da bi</i>	<i>trdno delali.</i>
<i>Vsak dan smo</i>	<i>doma ostali in sploh nismo</i>	<i>hodili v hribe.</i>
<i>Na Zoomih smo</i>	<i>spali, namesto da bi</i>	<i>poslušali učitelja.</i>
<i>Doma vse</i>	<i>razmetano je bilo, razen v sobi staršev</i>	<i>čisto je bilo.</i>
<i>Ocene</i>	<i>drugi so dobili, čeprav učitelj misli, da</i>	<i>sami pridobili smo.</i>
<i>Za počitnice</i>	<i>korono smo dobili, namesto da</i>	<i>na Havaje letimo.</i>
<i>Na žalost</i>	<i>se je karantena končala,</i>	<i>spet v šolo smo odšli.</i>

Lana Grgič, Maša Camlek, 6. b

ZGODILO SE JE

Ko pride čas, je treba oditi

Intervju z gospo Kristo Jamnik je nastal septembra 2020, ko je bila še vodja šolske prehrane in učiteljica na naši šoli. A z mislimi je bila že pri začetku lepega življenjskega obdobja – pri upokojitvi. Pred nekaj dnevi smo jo ujeli v njeni »novi« službi, skupaj z vnučki je uživala na prijetnem pohodu in povedala, da se ima res lepo. Preberite, kaj nam je povedala, preden je odšla.

Katero delo vam je bolj všeč, učiti ali voditi šolsko prehrano?

Po srcu raje učim, ker pa je opis mojega dela tudi vodenje šolske prehrane, opravljam tudi to. Poučevanje mi je bolj pri srcu.

Ali ste bili kdaj razredničarka, katerega razreda? Kolikokrat?

V Ljubljani sem bila razredničarka trikrat, na tej šoli pa samo enkrat.

Ali je v učilnici za gospodinjstvo kdaj zagorelo?

K sreči še nikoli ni nič zagorelo.

Ali učencem priporočate obvezni predmet **gospodinjstvo?**

Da, gospodinjstvo je predmet, ki ga kasneje v srednji šoli nimajo več tako veliko in se mi zdi, da bi bilo dobro, da bi učenci izbirali oba izbirna predmeta: sodobno pripravo hrane in načine prehranjevanja.

Zakaj ste se odločili za ta poklic?

Včasih rečem, da sem že od rojstva vedela, da bom učiteljica, ker se mi zdi, da v tem delu lahko res uživaš.

Kakšne so naloge vodje prehrane?

Teh nalog je veliko, ena izmed njih pa je tudi sestavljanje jedilnika, naročanje hrane, na tri leta narediti razpis za javna naročila, treba sodelovati s kuharji in učitelji ...

Ali je težko sestaviti jedilnik?

Najlažje od vsega je sestaviti jedilnik, vse ostale stvari so veliko težje.

Kakšne so slabosti in prednosti šolske prehrane?

Za otroke je šolska prehrana vsem dostopna in vsi otroci jedo približno enake stvari, razen tistih otrok, ki imajo diete. Šolska prehrana pa tudi razbremeni starše tekom delavnega tedna.

Kako vidite odnos današnjih otrok do hrane, ali se kaj razlikuje od odnosa otrok prejšnjih generacij.

Ja, odnos do hrane je vsako leto slabši, če je hrane preveč jo ljudje premalo cenimo in kar se tega tiče, tudi otroci hrano premalo cenijo.

Ali ste kdaj podvomili v svoj izbor jedi?

Ne, ker sem vedno gledala na korist otroka, sem vedno tudi izbrala slovenske, kakovostne izdelke, ker se mi zdi pomembno, da je tudi sama hrana slovenskega izvora in s tem Slovenci pomagamo sami sebi.

Katera je vaša najljubša jed?

Nimam svoje najbolj priljubljene jedi.

Kakšni so vaši hobiji?

Rada hodim v hribe, kolesarim ...

Če bi se imeli možnost vrniti se nazaj v preteklost, bi kaj spremenili?

Mislím, da ne bi spremenila ničesar, ker mi je bilo učiti že od začetka veliko veselje.

Ali vam je žal, da se vam letos končuje vaša učiteljska kariera?

Ne, ko pride čas, je treba oditi.

Kaj boste počeli, ko ne boste več učili?

Imam še veliko idej za uživanje intenziven čas penzije.

Jera Košenina, 7. c in Nejc Oberstar, 7.c

Impro dan v Ljubljani

V torek, 25. 5. 2021, smo se v zgodnjih urah z impro skupino Dramc, ki jo sestavlja 12 članov pod vodstvom Nike Lebar, z vlakom napotili proti Ljubljani. Naš cilj je bil Pionirski dom, kjer je potekal Impro dan.

Napotili smo se proti svoji učilnici, kjer nas je kmalu po naši namestitvi pozdravil vodja delavnice. Skupaj smo se ogreli in se spoznali z veščino, pri kateri govorimo izmišljeni jezik ali drugače Džibriš. Postopoma smo usvajali veščino in verbalno komunikacijo zamenjali z neverbalno, in tako smo svoje počutje izražali samo s telesom. Sledil je odmor za pico in malo sprostitve ob glasbi, a seveda smo kmalu nadaljevali z delom. Sedaj smo nekoga postavili v neko situacijo, on je svoje počutje izražal z izmišljenim jezikom, prevajalec pa je vse prevajal v slovenščino. Ker se osebi predčasno nista

dogovorili, kaj bosta prikazali, so včasih nastajale zelo zabave zgodbe. Tako smo uprizorili mehanično delavnico, proteste, izgubljeno prtljago na letališču in zabavo kipov po zaprtju galerije. Našo veščino smo združili še z veščino pretekli dogodek, kjer imamo predavanje o zgodovini. Ko smo določili zgodovinarja, ki je govoril v čudnem jeziku in prevajalca, smo se odpravili na oder, kjer smo svoje novo znanje tudi predstavili ostalim skupinam.

Z diplomom v roki in lepimi vtisi smo se popoldan z vlakom vrnili v Škofjo Loko.

Končno smo nastopali

V torek, 18. 5. 2021, smo se z gledališko skupino Orion, pod vodstvom gospe Nike Lebar, po skoraj več kot enem letu vrnili na oder.

V torek 18. 5. smo se z gledališko skupino Orion, pod vodstvom gospe Nike Lebar, po skoraj več kot enem letu vrnili na oder. Po kar nekaj vajah smo se z avtobusom odpravili v Škofjo Loko, v knjižnico Iva na Tavčarja, kjer smo zadostnemu številu gledalcem predstavili delček naše novo nastajajoče predstave Hudobe na delu, kmalu pa bo možen ogled tudi celotne prestave. Ker se zadnja leta radi ukvarjamo z impro gledališčem, smo v nadaljevanju predstavili večino pripovedovanje zgodbe, pri kateri se bere pravljica, igralci pa morajo samo z gibom prikazati dogajanje v knjigi. Na koncu smo se poslovili s še eno impro večnino, in to je televizija, pri kateri imamo

novinarja ter strokovnjaka za določeno področje, za boljši prikaz svojega dela pa si strokovnjak pomaga s televizijo, ki jo oblikujejo igralci. Zaradi velikega navdušenja smo nekaj televizij ponovili, na koncu pa smo se odpravili še na sladoled.

[Orion smo v tokratni zasedbi sestavljali Nadja Bobnar, Taja Šparovec, Jan in Manca Novljan ter Neva in Erazem Kušar.](#)

Pr'Podmlačan

Včeraj smo se vrnili s kmetije Podmlačan. Na kmetiji smo pekli kruh. Jahali smo konja. Molzli smo kravo. Delali smo maslo. Iz blaga smo naredili lutke. Zvečer smo prepevali ob kresu. Naslednji dan smo se sprehodili do čebelnjaka. Iz vej smo izdelali košaro. Jedli smo domačo hrano: kruh, maslo, med, suho salamo, govejo juho, dunajske zrezke, palačinke, puding, kompot ... Preživeli smo dva sončna, igriva in poučna dneva.

[Učenci 2. r POŠ Reteče](#)

Prvi teden v 6. B

Prvi šolski dan sem moral iti peš v šolo. Prišel sem do vhodnih vrat. V rokah sem živčno držal masko, saj sem vedel, da jo rabim. Čakal sem pred vrati, okoli mene pa so se nabirali učenci. Bil sem začuden, saj so bila vrata zaklenjena. Potem sem zagledal dežurnega učitelja, ki je odklenil vrata in glasno zakričal: Šesti razred! Tisti pred mano so se začeli usovati skozi vrata in jaz sem šel za njimi. Na garderobi sem iskal napis 6. b, pogledal, kje je moje ime in katera garderobna omarica je moja. Odprl sem jo in se preobul. S prijatelji smo poiskali naš razred, to je učilnica 120. V razredu so bili neznani, redko videni obrazi. Kmalu sem spoznal vse sošolke in sošolce. Vsako šolsko uro smo spoznavali nove učitelje in učiteljice.

Krištof Kalan, 6. b

V šolo se vozim z avtobusom iz Reteč. Prvi teden so me starejši učenci frkali, kar v resnici me ni bolelo, ni pa mi bilo prijetno. Ko sem prvič stopil v 6. b, sem videl nekaj znanih obrazov, kot so Erazem, Kristjan in Vid. Ko smo imeli uro športa, nisem vedel, kam naj grem, da pridem do telovadnice in garderobe, saj sem prej obiskoval podružnično šolo v Retečah. Moji sošolci so dolgo na tej šoli, tako da sem jim le sledil. Poznal sem učitelja za šport, drugih učiteljev nisem poznal. V prvem tednu mi je bilo všeč, da smo se spoznavali z učitelji in s sošolci. Eni so zabavni, drugi ne. Nekateri učitelji so me nasmejali, drugi že presedli zaradi klepetanja.

Drejc Kozmelj, 6. b

Literarnica, v slovenščini in angleščini

JURE	JE UČITELJEV PRIJATELJ.	VSAKO
ŠOLSKO URO	POSLUŠA IN SPROTI DELA.	NE
POSLUŠA	NESRAMNIH SOŠOLCEV IN	UČITELJEV.
NE	ŽELI BITI MILJENČEK, KI NE	DELA
NALOG.	V ŠOLI DOBIVA PETICE,	ZATO
DOBIVA	DOMA SAME POHVALE. ČE BI DOBIVAL	CVEKE IN
DVOJKE	NE BI BILO DOBRO.	DOMA
GA	HVALIJO IN RAZVAJAJOTER	UČIJO LEPEGA OBNAŠANJA.

V sosednjem razredu je še en Jure, Če želiš izvedeti, kaj dela, pokrij srednji del besedila.

Vid Karlin, Erazem Kušar, 6. b

ŽELVE ZELO	POGOSTO PLAVAJO.	RADE
ŽVEČIJO	ZANJE NEVARNE	VREČKE.
VELIKOKRAT	JIH POGOLTNEJO. VČASIH	JIH
POJEDO.	NE SPORAZUMEVAJO SE	Z RAKCI
VČASIH,	KO POJEDO VREČKO, POMAGAJO	REŠEVALCI.
NESRAMNO	JE OD LJUDI, DA TAKO	RAVNAJO
IN	SE OBNAŠAJO, KOT DA	ŽELVE
NE	OPAZIJO NJIHOVEGA VEDENJA,	POČIVAJO
TER	PLAVAJO. ŽIVALI	JIH
POGOSTO	LE OPAZUJEJO IN NE	NAPADEJO.
REŠEVALCI	JIM POMAGAJO, DA SE NE	ZADAVIJO.
ŽELVE	ŽELIJO, DA BI BILO	Z VREČKAMI
KONEC.		

Nadja Bobnar, Ela Juričan, 6. b

JAN	TRENIRA NOGOMET	NE
TRENIRA	KOŠARKE. SOŠOLCI NE TRENIRAJO	NOGOMETA.
DOBIVA	CVEKE, NE	PETKE
KER SE	NE	UČI
SOŠOLCI	GA SPODBUJAJO,	GA
ZAFRKLJIVO	HVALIJO, GA NE	ŽALIJO,
KER NI	RAVNO	DOBER
V	OCENAH, JIH PA PREMAGA V	NOGOMETU.

Erazem Kušar, 6. b

Zimsko popoldne

Bil je lep sončen zimski dan. Martin in njegov očka sta se odpravila na hrib, kjer so se otroci drsali, sankali in smučali. Ana in Klemen sta se primerno obula in oblekla. Ana je obula zelene in tople škornje, oblekla rumen kombinezon, na glavo pa si je dala čelado. Klemen pa je obul modre škornje, oblekel rdeč kombinezon in čelado. Ko sta odprla vrata, ju je pred vrati presenetila Tina. Ana in Klemen sta je bila zelo vesela. Skupaj so se odpravili na hrib. Klemen je smučal, Ana in Tina pa sta delali snežaka. Snežaku sta dodali korenček, klobuk, tri kamenčke za gumbe, ostale pa sta uporabili za usta. Klemen se je spustil po hribu in se zaletel v velik kup snega. Zaklical je na pomoč, na pomoč! Prihitela sta Martinov očka in Majina mama. Pomagala sta mu vstati. Peljali so ga domov. Starša sta ga hitro odpeljala v bolnišnico. Tam so mu povezali nogo. Doma je počival, očka mu je bral zgodbe, mama mu je prinašala čaj, Ana pa je sedela pri njem. Čez tri tedne so jim zdravniki sporočili, naj pride v bolnico, da mu odstranijo mavec. Ko so mu ga odstranili, so mu naročili, da mora še nekaj dni počivati. Potem pa naj poskusi stopiti. In čez nekaj dni je Klemenu res uspelo hoditi. Vsi so bili zelo veseli. Babica in dedek sta prišla na obisk. Ostala sta tudi na kosilu. Od takrat Klemen zelo pazi, kako smuča.

Ema Hafner, 3. b

Moja Indija- Koromandija

V moji Indiji Koromandiji se vse dogaja. Drevesa so majhna kot rože, rože pa velike kot drevesa. In namesto dežja letijo bomboni iz neba. Hiše so narejene iz zelene, modre in roza sladkorne pene. V pesmaricah pišejo zgodbe in v knjigah pišejo pesmi. Ko je dež in sonce nastane velika mavrica dolga 1000 kilometrov, visoka pa 2000 kilometrov. Pod njo je velika skrinja slaščic. Tam v indiji Koromandiji je vse kar vidiš narejeno iz sladkarij: avtomobili, avtobusi, hiše, drevesa, rože, ceste in še več. V Indiji Koromandiji so vse

povsod različne živali: roza kužki, beli samorogi, zelene muce, oranžni hrčki in rdeče kače. Tam je velikokrat lepo vreme, le dvakrat na leto dežuje in takrat je pravi raj. V Indiji Koromandiji je tudi polno plišastih igrač različnih oblik in barv. Tam ni toboganov, ampak je velika žirafa Hana in po njej se spuščamo. Za zajtrk so največkrat sladkarije. V Indiji Koromandiji je velika mreža namesto bazena, da skočiš notri. Celó jesen je nebo rdeč, rjave, rumene, vijolične in zelene barve. V Indiji Koromandiji hitro rasteš, kot raketa, v dveh letih si lahko že odrasla oseba in ko si enkrat star 100 let ne umreš, ampak postaneš že spet otrok in to se ponavlja in ponavlja. Vsi vaščani imajo svojega samoroga, vsak je drugačne barve velikosti in oblike. Tam se zelo rada igram z žogo in s prijatelji. Vsi se zelo zabavamo.

Upam, da se take sanje nikoli ne razblinijo. Sedaj pa me zanima kakšna je vaša Indija Koromandija?
Ajda Mihovec, 3. b

Moja najimenitnejša škratovščina

Nekega vročega poletnega dne sem se odpravila do koče pri mlinčku. Ob studenčku sem opazovala lesen mlinček. Kar naenkrat me je nekaj poškopilo z vodo. Ozrla sem se okrog sebe in zagledala gozdnega škrate Poldka.

Škrat Poldek me je povabil v svoje domovanje. Ko sva prispela do mogočne bukve in vstopila skozi vrata, sem se začela spreminjati v škrate. Na roki so mi pričeli rasti kremplji. Po celem telesu sem postala zelena in kar razganjalo me je od nagajivosti in norčavosti. Poldek mi je predstavil svoje prijateljske škratke Žirkota, Želodka in Štorka. Škratje so začeli razmišljati, kakšno škratovščino bi ušpičili danes. Z veseljem sem se jim pridružila. Skupaj smo sklenili, da se bomo gozdnim živalim zlagali, da je iz živalskega vrta pobegnil lev in se naselil v gozdu. Po vsem gozdu smo razobesili plakate. Živali kar cel teden niso upale priti iz svojih domov. Škrat Štorko je bil malo štorast, saj se je na ves glas krohotal, da je bila to najimenitnejša škratovščina doslej. Miška Šaška je to slišala na lastna ušesa. Sklicala je sestanek z gozdnimi živalmi. Obvestila jih je o škratovski potegavščini. Ko smo se vrnili iz škratovskega potepa, so pred mogočno bukvijo stale živali. Ujele so nas in nam povedale, da so razkrile našo potegavščino.

Za kazen smo morali celo jesen pridno pripravljati ozimnico za živali. Tu pa se naša škratovščina še ni končala. Za nalašč smo jim zamešali ozimnice. Tako smo medvedu dali krompirček, veverici črve, polhu zelje, jazbecu pa smo nasuli lešnike. Me prav zanima, kaj bodo živali spomladi imele povedati o svoji slastni ozimnici.

Vida Ažman, 3.b

Zlepili smo si vesolje in zmagali

Učenci OPB 1. A in 1. B so sodelovali na likovnem natečaju UHU in si prislužili prvo nagrado - obisk Planetarija, ki so nam ga pripeljali kar na šolo.

Z učenci smo se zatopili v knjige o vesolju. Na internetu nadaljevali z ogledom planetov, vesoljskih raket, satelitov, vesoljskih postaj in robotsko upravljanih raziskovalnih vozil.

Na fotokopijah smo podrobno pogledali detajle, ki so jih učenci kasneje dorisali na sestavljene rakete in postaje. Ogledali smo si površino planetov in jo poskusili narediti še sami. Učenci so strigli zvezde različnih barv in velikosti, balone (planete) smo večkrat kaširali nato pa prebarvali s tempera barvami.

Uporabili smo odpadne materiale: časopisni papir, tulci in druge odpadne embalaže, odpadni koščki lesa, ki so ostali pri predmetu tehnika, razni stari vijaki, navoji in podobno. Otroci so spoznali in uporabili različna lepila: lepila v stiku, tekoča lepila, lepilo za kaširanje nato pa še belo lepilo za les in lepljenje z vročo pištolo.

Mentorici Petra Primc Marko in Ana Hladnik

Srečala sem malega trola in Kuštrona

Nekega lepega dopoldneva sem se odpravila na sprehod. Globoko v gozdu sem zagledala brezno. Splazila sem se vanj in odkrila veliko kraško jamo. S svetilko sem opazovala svetleče kapnike. Naenkrat sem opazila svetlobo. Na koncu jame me je pot pripeljala v čarobni gozd. Na jasi sem se sladkala s slastnimi jagodami. Ko sem se ozrla okrog sebe, sem zagledala malega trola in Kuštrona. Mali trol je bil tako majhen, da mi je segal komaj do pasu. Imel je velika štrleča ušesa in velik nos, po katerem je ves čas brskal s prstom. Kuštron je bil veliko večji. Bil je zelo razmršen. Bolhe so kar skakale iz njega. Mali trol je predlagal, da se gremo igrati. V leskovem grmu sem našla pikčasto žogo. Podajali smo si jo, a se je malemu trolu to zdelo preveč dolgočasno. Z glavo se je začel zaletavati v debela drevesa. Pri tem je stokal, zakaj mora to tako boleti. Midva s Kuštronom sva ga samo opazovala. Nato je postal lačen. K mamici trolki smo se odpravili na gobje kosilo. Med kosilom je cmokal kot pujs, na koncu pa glasno rignil. Sama sem iz žepa raje vzela žvečilko. Žvečenje se je malemu trolu zdelo zelo zabavno. Pograbil je cel paket žvečilk in si jih stlačil v usta. Napihnil je tako velik balon, da se je Kuštron domislil, da bi z njim lahko poleteli. Kuštron je balon hitro zavezal s srobotom in iz vrbovih vej spletel košaro. Vkrkali smo se vanjo in že smo bili visoko v zraku. Mali trol je pihnil in v daljavi smo zagledali Loški grad, Ratitovec in vrh Triglava. Med poletom je ves čas pihal oblake. Oblaki so se zaletavali in okrog nas so švigale strele. Nato je pihnil v drugo smer proti morju. Pihnil je tako močno, da je ladje kar premetavalo. Kuštron ga je opozoril, da naj preneha pihati, saj mornarji lahko dobijo morsko bolezen. V Piranu smo se ustavili na sladoledu. Mali trol je pojedel dvajset kepic. Kuštron si jih je privoščil petdeset. Počasi se je začelo večeriti. Postajali smo vedno bolj utrujeni.

Preko hribov in dolin smo poleteli domov. Še preden smo se poslovili, sta mali trol in Kuštron že smrčala pod hrastom. Tla so se tresla kot bi bil močan potres.

Vida Ažman, 3. b

Moja Indija-Koromandija

Vsak večer se moja soba spremeni v nekaj čarobnega. Omara se zalesketa in za njenimi vrati se skriva nenavaden svet.

Tlesknem s prsti in v hipu sem lahko kjerkoli. Prejšnji teden sem bila v deželi večnega ledu in snega ter v puščavi. Eskimi so mi za spomin podarili led, ki se nikoli ne stopi. V puščavi sem jahala zlato kamelo. V južni Ameriki sem obiskala indijansko pleme. Indijanka Lili mi je poklonila piščal, s katero lahko prikličem katerokoli žival. V Parizu sem obiskala Eifflov stolp in se sladkala z najboljšimi francoskimi makroni. V Tihem oceanu sem se s podmornico potopila prav do dna. Med potopom sem opazovala sinje kite, ki so lovili orjaške lignje. Presenetili so me s svojo velikostjo. Zelo všeč mi je bil Mount Everest. V hipu sem bila na vrhu.

Včeraj sem obiskala afriško savano. Zdolgočaseno sem se sprehajala po neskončnih travnikih. Čas sem si krajšala s piskanjem na Lilino piščal. Okoli mene so lomastili sloni in radovedne žirafe. Naenkrat je k meni pritekel lev Simba. Povabil me je v svoje krdelo. Skupaj z malimi levčki smo se igrali skrivalnice in plezali. Nato me je Simba povabil v jamo, ki jo ni videl še noben človek. Globoko v jami je bilo toliko svetlečih draguljev, da se jih ni dalo prešteti. Simba mi je dovolil, da sem jih nekaj nabrala. Takoj sem si napolnila žepe. Skupaj sva se vrnila v levje krdelo. Krdelu sva se pridružila pri opazovanju zahajajočega afriškega sonca. Navdušena sem bila nad ogromno žarečo kroglo, ki je izginjala za obzorjem. Čas je bil, da sem se vrnila domov. Tlesknila sem s prsti in že sem lezla iz omare. Zunaj se je že danilo.

Komaj čakam, da se ponovno odpravim na potep po moji Indiji Koromandiji. Veselim se že novih dogodivščin. Morda tam celo preživim poletne počitnice.

Vida Ažman, 3. b

V slovo staremu, v pozdrav novemu

Leto, ki se poslavlja, je bilo za marsikoga izmed nas polno neznank, raznovrstnih vprašanj, včasih tudi težjih trenutkov. Nikomur izmed nas ni bilo lahko, nismo se mogli srečati, objeti in si stisniti rok. Prevladovalo je veliko negotovosti, strahu in skrbi za najbližje. Bilo je obdobje, ko smo iskali različne poti, da bi z drobnimi presenečenji osrečili drug drugega.

Tega leta si zagotovo nihče od nas ne bo zapomnil v prav dobri luči. V tem letu sem imela veliko ciljev, ki mi jih ni uspelo uresničiti, imela sem veliko več vzponov in padcev. Naredila sem nekaj napak, zaradi katerih sem izgubila ljudi, ki so zaznamovali moje življenje. Oddaljili smo se drug od drugega se predvsem psihično spremenili, lahko pa smo postali boljši ljudje, bolj prijazni in strpní. Živeli smo življenje, ki si ga nikoli nihče ni predstavljal.

Ob vseh teh slabih dogodkih pa sem imela ob sebi zmeraj svojo družino, ki mi je še posebej polepšala te težke čase. Zaupali smo si vse težke trenutke in nanje poskusili pozabiti ter jih nadomestiti z veselimi. Bili so časi, v katerih je bila družina predvsem pomembna. Prihaja decembrski čas, ki je vsako leto nekaj posebnega. Letošnji pa je še posebej drugačen. Povsod okrog nas so prižgane čarobne luči in napovedujejo prihod praznikov. Prihaja čas, ko se bomo vsi lahko za trenutek umaknili tempu, ki nam to leto ni dovolil uživati brezskrbnih radosti. Vsi taki trenutki, ki prihajajo, so dragoceni, vsak ima svoj zapis in prav od vsakega je odvisna naša skupna prihodnost. Ob koncu leta vam želim, da bi imeli veliko dragocenih trenutkov. Želim vam, veliko veselja, ljubezni, upanja in miru ter da bi zdravo in igrivo vstopili v leto 2021!

Aja Kavčič, 9. b

Lesketajoči kamen

Nekega dne sem se odpravil v gozd. S seboj sem vzel tudi svojega mucka.

Ko sva prišla čez most, je maček začel glasno mijavkati. Odšel sem za njim in zagledal sem ribo, ki je bila zataknjena med dvema skalama. Z roko sem segel v vodo in umaknil skalo. Riba je splavala naprej in midva z muckom sva jo opazovala. Splavala je na dno reke.

Na tleh sem zagledal tri lesketajoče se kamne. Izbrala je največjega, ga zgrabila z usti, splavala na površje in ga vrgla proti meni. Stegnil sem roke in ga ujel. Nekaj časa sem si kamen ogledoval in nisem vedel, kaj bi z njim. Oglasila se je riba, ki je rekla: »Kamen ima čarobno moč.« nato je izginila. Želel sem si, da bi bil čim hitreje pri mami, da bi jo vprašal kaj več o kamnu. Malo bolj sem stisnil kamen, da mi ne bi padel iz rok. Naredilo je »puf« in že sem bil doma na kavču zraven mami. Mami se je začudila in me vprašala: »Kako pa je to mogoče?« Povedal sem ji celo zgodbo.

Potem sem se spomnil, da sem pozabil mačka v gozdu, zato sem si zaželel, da bi bil pri njem. Stisnil sem kamen. Ko sem bil pri njem, sem ga dvignil, si zaželel, da bi bil doma in stisnil kamen.

S kamnom sem se z družino odpravil tudi na morje. Hočem, da to ostane moja skrivnost.

Žan Avguštin, 6. c

V slovo staremu, v pozdrav novemu

To leto se bom zapomnila po corona virusu, ki je močno spremenil naše življenje. Pa ne samo pri nas, ampak po celem svetu.

To leto sem večinoma preživela doma, saj nisem mogla nikamor drugam. Imam veliko bratov in sester in mi ni bilo dolgčas, a sem vseeno pogrešala svoje prijateljice. V času poletnih počitnic smo šli v Portorož, kar je bilo zabavno ☺. To je na žalost bil moj edini pomembnejši dogodek, saj si kakšnih večjih izletov nismo udeležili. Smo se pa veliko kopali v Sori. Nisem uresničila vseh načrtov, sem pa tistega, da bi bila s prijateljicami v istem razredu.

Za naslednje leto si želim, da bo corona virusa čim prej konec. Da bom lahko šla na kakšen izlet in da bomo dočakali šolo v naravi.

Rebeka Kozmelj, 6. c

Kot majhna sem rada plesala in se vpisala na plesni tečaj.

Danes sem se zbudila in kot vedno odšla v šolo. Imeli smo plesne vaje. Odšla sem proti dvorani in mi je padel obsek. Padel je v klet. Šla sem v klet iskati obsek. Spotaknila sem se ob orodje in se raketela v sliko. Slika se je odprla, kot neka vrata. Našla sem skrivno sobo v kateri so bili ~~magični~~ čevlji. Vzela sem jih in obula. Probala sem malo vplestati v njih in bam kot, da bi bila najboljša plesalka na svetu. Te čevlji so bili magični. Šla sem na plesne vaje in, ko smo končali me je učiteljica začudeno pogledala. In mi rekla: "Čupljivo dobro plesiš." Jaz pa sem ji odgovorila: "Hvala. Že od nekdaj sem rada plesala." Tako me je poslala na tekmovanja. Zmagala sem 3 krat zapored, ~~Prvič~~ Prvič sem zmagala na državnem tekmovanju. Drugič na evropskem tekmovanju in tretjič na svetovnem tekmovanju, ki se je odvijal v New Yorku. Tako je moja kariera čez nekaj let bila ples.

Jaz, moja mami in brat pa smo živeli srečno.

Vesna Kondić, 6. c

Če bi imel

Povedala vam bom, kako sem na sprehodu našla čarobno žogo. Ne le žoga, tudi zgodba je čarobna.

Nekega jutra sem se zbudila, se preoblekla in odšla s svojim psom na sprehod. Ko sva prispela do gozda, sem mu vrgla palico. Nazaj pa mi je prinesel žogo. V trenutku, ko sem se je dotaknila, je močno zasvetila. Iz nje so pokukali trije palčki. Začudila sem se in se tudi malo ustrašila.

Palčki so me ogovorili: »Živijo, dekle! Kaj delaš tukaj?« Tiho in prestrašeno sem odgovorila: »Samo svojega psa sem šla sprehodit.« Izgledali so zelo prijazno. »Točno ti si izbrana, da rešiš našo vas!« Radovedno sem jih vprašala: »Kaj pa se je zgodilo?«

Hiteli so mi razlagati, da je zlobni trol napadel njihovo vas. V zameno, če jim pomagam, lahko obdržim žogo, ki izpolni vse želje. »Če nas boš potrebovala, zakliči ena in pokazal se bo palček. Če boš zaklicala dva, se ti bosta pokazala dva palčka.« Ko so to izgovorili, so vsi trije izginili.

Hodila sem naprej in srečala trola. Bil je velik in močan. Ko sem ga videla, sem se hitro skrila. Žal

prepozno. Trol me je zgrabil, z drugo roko mojega psa in naju odnesel v svoj mračni dom. Zelo me je bilo strah, prav tako mojega psa. Stisnila sem ga k sebi in zaklicala na vso moč: »Tri!« Prikazali so se kar vsi trije palčki. Skupaj smo pobegnili. Segla sem v žep po žogo, da bi si zaželela, naj trol izgine.

Žoge ni bilo. Obrnila sem se in tudi palčkov ni bilo več. Hitro sem vzela psa v naročje in začela iskati žogo. Ko sem po dolgi hoji prišla do morja, sem našla stari čoln. Usedla sem se vanj in veslala do brega na drugi strani. Na kopnem sem zagledala visok stolp. Notri je živel stara čarovnica. Pritihotapila sem se v njeno sobo in se skrila v njeno omaro.

Ponoči, ko je spala, sem šla v njeno kuhinjo in iz knjige urokov skuhala recept: Kar si zaželiš, to dobiš. Med kuhanjem se je čarovnica zbudila in me zalotila. Hitro sem popila napoj in se teleportirala k magični žogi. Zaklicala sem tri in si zaželela, da bi zlobni trol in zlobna čarovnica izginila. Palčki so ploskali od sreče, kako mi je vse uspelo.

Danes je njihova vas varna, jaz pa sem za vedno dobila žogo. Kadar mi je dolgčas, zakličem tri in dobim družbo palčkov. Skupaj se zelo zabavamo.

Kaj pa čarovnica in trol? Poročila sta se in sta noro zaljubljena! Trenutno sta na Havajih.

Izgleda, da je tudi nam počil lonec, saj je pravlјice konec!

Ula Jager, 6. c

Če bi imel

Nekoč, ko sem iskal nov računalnik preko spleta, sem naletel na neki izjemno dober ter močan računalnik. Ko sem ga pa dobil, nisem mogel verjeti svojim očem.

Računalnik sem šel iskat na pošto. Pri prevzemu je bila škatla videti čisto normalno; ko pa sem jo doma odprl, je bil notri grd star računalnik. »Pa saj to ni res« sem vzkliknil. »Napačen računalnik sem dobil!« sem še dodal. Jezen in žalosten sem ga prižgal in obsedel kot pribit.

Tako lepega zaslona nisem videl še nikoli v življenju. Na internet sem želel nekaj napisati, pa mi sploh ni bilo treba, ker je računalnik stran našel, kot bi mi bral misli. »Pa saj to ni res,« sem začudeno rekel. Naslednjih nekaj dni je bilo tako lepih, da lepše ne bi moglo biti. Na zoom predavanja me je računalnik kar sam od sebe zbudil pet minut do ure. V videoigricah sem bil najboljši od vseh. Še vedno nisem nikomur povedal za računalnik, saj nisem želel, da bi mi ga kdo ukradel.

Zjutraj, ko sem se zbudil, se je računalnik tako kot vedno prižgal sam od sebe. Sam me je prijavil na zoome in tako naprej. Ko pa sem se po kosilu vrnil v sobo, računalnika ni bilo tam. »Kje pa je?« sem se vprašal. Žalostno sem pogledal skozi okno in videl prijatelja, kako igra igrice. Malo bolje sem pogledal in opazil, da je tam moj računalnik.

»Nazaj ga bom dobil!« sem se odločil. Pozno zvečer sem se odplazil ven in šel noter skozi stranska vrata ter se skril v omaro. »Okusno je,« je rekel moški glas v sosednji sobi. Splazil sem se po stopnicah v sobo, kjer je bil računalnik. Vzel sem ga in pobegnil ven.

Z računalnikom mi je bilo življenje lažje. Kadar sem ga potreboval, sem ga vedno imel.

Maks Gaser, 6. c

Iskanje prstana

Živel sem v majhni preprosti hiši sredi neznane vasi. Nekega dne me je obiskal mladenič in me prosil, naj mu pomagam pri iskanju prstana.

Kot fant dobrega srca sem mladeniču takoj priskočil na pomoč in skupaj sva se odpravila v svet iskat prstan. Dolga pot naju je vodila skozi mesta in vasi, skozi gozdove in puščave do morja. Na drugem bregu sredi jase sva našla prelep grad. V grad sem naskrivaj vstopil samo jaz, mladenič pa je opazoval okolico in mi sporočal, če se kdo približuje gradu, da naju ne bo kdo zasačil. Jaz sem preiskal ves grad, prstana pa nisem našel. Ko sem zapuščal grad, sem ob odhodu zaslišal nežen glas. Bila je

miš. Ta mi je obljubila, da mi bo priskrbela prstan, če jo rešim iz pasti, v katero se je ujela. Miška, ki sem jo rešil, mi je v zahvalo res priskrbela prstan. »Hvala ti, majcena miška, za prstan!« sem rekel in jo močno objel. S prstanom v roki sem se odpravil do dečka, kjer naj bi me čakal. Ko sem prišel pred grad, dečka ni bilo nikjer več. V daljavi na drugi strani brega sem zaslišal glas: »Reši me, reši! Jaz sem, mladenič! Padel sem, ko sem se spotaknil ob skalo!«

Na drugi strani brega sem res zagledal mladeniča, ki je ležal in prosil za pomoč. Hitro sem se podal na pot, da bi rešil mladeniča. Pot res ni bila lahka, moral sem se podati čez reko, ki je tekla med bregovoma.

Med plavanjem čez reko sem izgubil prstan, ki mi ga je priskrbela miška. Ves obupan nisem vedel, kaj naj naredim. Plaval sem naprej, da bi rešil mladeniča. Med plavanjem me je nekaj ugriznilo v prst na nogi. Bila je zlata ribica. Rekla je: »Zakaj si pa ti tako žalosten, ubogi fant?« Nato se mi je predstavila: »Sem zlata ribica in izpolnjujem želje. Imaš tudi ti kakšno?«

Rekel sem: »Ja, zlata ribica, želim si ponovno v svojih rokah držati prstan za mladeniča.«

Zlata ribica mi je res izpolnila željo in prstan je bil spet pri meni. Ko sem ga dobil, sem se odpravil nazaj proti mladeniču. Ob vrnitvi me je bil mladenič zelo vesel, še bolj pa, ker je videl, kaj držim v roki.

V zahvalo za prstan mi je mladenič podaril tri kovance, s katerimi sem si preuredil svojo majhno, preprosto hišo v prelepo urejeno bajto.

Na koncu se je vse dobro končalo, čeprav sem na trenutke mislil, da mi ne bo uspelo. Vesel sem, da sem lahko pomagal mladeniču in ta dogodek me je naučil, da ne smem takoj obupati.

Aljaž Klobovs, 6. c

Dobila sem očala

Med letošnjimi jesenskimi počitnicami sem dobila očala. To niso navadna očala z dioptrijo, ampak posebna očala z barvnimi lečami. Nanje sem čakala pol leta.

Začelo se je v 5. razredu, ker sem slabše brala. Zato mi je moja učiteljica gospa Marjanca Trilar rekla: »Urša, kaj ko bi šla na testiranje?« Starši so se s tem strinjali. Najprej sem opravila test v šoli, potem pa me je v Šenčurju testirala še gospa Petra. Ona se ukvarja s skotopičnim sindromom. Skotopični sindrom je preobčutljivost na svetlobo in drugačno zaznavanje črk na beli podlagi. Testiranje pri njej je bilo zame kar naporno.

Gospa Petra je na testiranju ugotovila, da imam res ta sindrom. Moja mami jo je vprašala: »Ali bo Urša potrebovala očala ali bodo dovolj barvne folije za branje?« Gospa Petra je odgovorila: »Urša, ti potrebuješ očala, nositi pa jih boš morala ves čas!« Nato pa je še rekla: »Ker bo trajalo, da dobiš očala, ti bom dala dve modri foliji za branje.« Predlagala mi je tudi: »Dobro bi bilo, da kupiš tudi zvezke z modrimi listi.« Povedala je še: »Preden dobiš očala, bo potrebno še eno testiranje za izbor prave barve za leče.«

Na testiranje, ki je potekalo v Ljubljani, sem potem čakala skoraj šest mesecev. V začetku oktobra sem končno prišla na vrsto. Mami je vzela dopust in šli sva v Ljubljano. Tam sva šli najprej na rogljiček, ker sva bili še zgodnji. Potem sva se počasi odpravili proti stavbi, kjer sem imela testiranje. Bilo je zelo naporno. Testirala me je gospa Polona, ki mi je povedala: »Urša, tvoja barva leč je svetlo modra.«

Po testiranju je trajalo še tri tedne, da sem leče dobila po pošti iz Amerike. Takoj naslednji dan sem se z mami in atijem odpravila k optiku. Tam smo izbrali okvir in dali vgraditi leče. Optik je bil zelo prijazen. Rekel je: »Zate mora biti okvir očal temne barve!« Zato nisem imela veliko izbire. Bila sem žalostna, saj imam rada svetle barve. Še isti dan popoldan so bila moja očala pripravljena. Ko smo jih šli iskat, nisem bila prav navdušena. Staršem sem rekla: »Bojim se, kaj bodo rekli v šoli!« Prva dva dneva sem se sama sebi z očali zdela čudna, a domači so me spodbujali: »Urša, očala ti zelo »pašejo«! Pomembno je, da ti pomagajo!«

Kmalu sem se očal navadila in z njimi sem zelo zadovoljna. Trudim se, da jih nosim ves čas. Odložim jih samo, ko grem spat. Upam, da se bo sedaj tudi moje branje počasi izboljšalo.

Urša Stare, 6. c

Če bi imela čarobni nalivnik

Jaz sem najsrečnejši človek na svetu! Zakaj? Ker imam čarobni nalivnik. Vas zanima, kje sem ga kupila?

No, na začetku šolskega leta sva šli z mami v DZS po potrebščine. Potrebovala sem nov nalivnik. Ogledovala sem si jih. Roka se mi je kar sama začela premikati. Stegnila se je do nalivnika, na katerem je bil turkizen napis Good Luck. Celo pisalo pa je bilo pastelno roza barve. Bil mi je všeč, zato sem ga izbrala. Ko sva vse potrebno kupili, sva odšli.

Minili so dnevi in čas je bil, da se otroci ponovno vrnemo v šolske klopi. Srečala sem svojo najboljšo prijateljico in jo objela. Sedeli sva skupaj v prvi vrsti pred učiteljičino mizo. Minili so prvi trije tedni. In začele so se pojavljati domače na(d)loge. Nekega dne sem odprla zvezek, da bi naredila domačo nalogo. Ker nisem našla svojega nalivnika, sem rekla: »Pridi sem!« In pisalo je prišlo. Kar lebdelo je. Pomela sem si oči in začela pisati. Prvič ... Bilo je zelo zapleteno vprašanje, na katerega nisem znala odgovoriti. Nalivnik je začel pisati. Pustila sem ga, se zasmejala in vzkliknila: »Pa saj to ni res! Imam čaroben nalivnik!«

Od tega so minili tedni in čas je bil, da se začne nevihta s testi. Ampak mene to sploh ni skrbelo, ker imam svoj nalivnik. Imela sem najboljše ocene v razredu. Na koncu leta sem imela vse, čisto vse zaključeno odlično, celo matematiko!

No, za to pisalo prosim, da ne poveste učiteljici za matematiko, ker mi bo »pribila« eno debelo masno trojko. Prosim vas tudi, da za to ne poveste tudi moji mami, ker bom potem morala pospravljati do konca počitnic. No, vseeno pojdite v knjigarno in morda bo tudi vas tam čakalo kaj čarobnega.

Maja Frakelj, 6. c

Če bi imel...

Nekega dne sem na spletu našel spletno stran, kjer so imeli različne nogometne žoge. Nato sem eno izmed njih tudi naročil. Ko sem jo naročil, sem jo dobil v enem tednu. Prvič, ko sem jo preizkusil, je žoga poletela naravnost v levi zgornji kot gola.

Naslednji dan sem želel zadeti še lepše, a se je zgodilo nekaj, česar si sploh nisem predstavljal. Žogo sem brnil, ta pa je poletela naravnost v gozd. Jaz sem bil še posebej zaskrbljen zato, ker je bila to moja najljubša žoga. Nato pa sem poklical prijatelje, če mi pomagajo poiskati žogo. Naredili smo raziskovalno akcijo. Povsod smo jo iskali in iskali, a je nismo našli. Mislili smo namreč, da se je žoga ugreznila v zemljo. Ko je nismo našli, smo odšli domov. Razmišljali smo, kam je ta čarobna žoga poletela. Ampak vedeli smo, da je poletela v gozd. Vzeli smo drugo žogo in naprej igrali nogomet, ampak smo razmišljali, kje bi ta žoga zares bila.

Naslednje jutro, ko se zbudim, v postelji, še ves zaspan, zagledam svojo prelepo in čarobno žogo. Nisem vedel, da imam tako dobre prijatelje, da so jo zjutraj, ko sem jaz še spal, odšli iskat žogo in mi jo prinesli domov.

In jaz pravim, da nikoli ni vse izgubljeno!

Jure Križaj, 6. c

Če bi imela čarobni ... svinčnik

Nekega jutra, ko sem hodila v šolo, sem na tleh zagledala svinčnik. Pobralla sem ga in takoj vedela, da je nekaj posebnega. Bil je rdeče barve z belimi biseri.

Ko sem prišla v šolo, sem najprej šla do tajništva in tajnici dala svinčnik, ki sem ga našla na tleh pred šolo. Povedala mi je, da ga je najbrž nekdo izgubil in da ga lahko obdržim, saj se lastnik še ni javil. Zahvalila sem se ji in ga takoj spravila v peresnico, da ga še jaz ne bi izgubila. Ko sem prišla domov, sem želela narediti domačo nalogo. Svinčnik sem vzela v roke, a ta je začel kar sam pisati.

Sploh nisem verjela, zato sem poklicala svojo sestro. Ko je sestra to videla je rekla: »Ali mi ga posodiš, saj jutri pišemo test?« Jaz ji ga nisem hotela dati, saj je bil to moj čudežni svinčnik. Zvečer sem ga pospravila v peresnico ter dala v torbo. Ko sem se zjutraj zbudila, sem videla, da ni svinčnika. Takoj sem ga začela iskati, a svinčnika ni bilo nikjer. Žalostna sem odšla v šolo. Med potjo sem ves čas gledala po tleh in premišljevala, kje bi lahko bil. Mislila sem, da je šel nazaj k svojemu lastniku. Popoldne, ko je sestra prišla iz šole, mi je povedala, da je test pisala pet. Takoj se vedela, da ima nekaj za bregom. Odšla sem v njeno sobo in pogledam v peresnico ... Ter tam najdem ... čudežni svinčnik. Takoj sem ji ga vzela nazaj in ga pospravila na bolj varno mesto. Odločila sem se, da ne bom nikomur povedala za moj čudežni svinčnik, saj ga nočem izgubiti. Sama pa ga bom uporabljala takrat, ko česa ne bom znala ali pa se mi ne bo ljubilo delati domače naloge. Včasih bi bilo res super imeti tak čudežni svinčnik.

Ema More, 6. c

To leto mi bo vedno ostalo v spominu saj sem spornala oz. doživela iskanje na daljavo. Včasih sem se čudila nekaj ljudje nosijo maske.

Kot naprimer pacienti ali ljudje, ki so hodili zunaj. Vendar sem jih videla zelo malokrat pa se takrat se mi je zdelo čudno. Takaj v teh časih pa je maska kot modni dodatek. Novo leto prouavadi preživimo ob morju v tujini, vendar letos bomo ostali doma. Vsak december si ogledamo božične oz. novoletne lučke v Ljubljani. Ta december si bomo večkrat ogledali Ilojso Loko. Tato sem, zelo žalostna. Ampak po drugi strani pa vesela, saj tako preživim več časa s družino, ki jo imam nesimerno rada. Komaj čakam, da bom spet lahko hodila v šolo in videla v živo prijatelje ... Ter, da me ne bodo ljudje čudno gledali, če bom brez maske.

To je moja edina želja in upam, da se uresniči.

Mia Milinković, 6. c

Leto 2020

Leto 2020 se počasi izteka in bilo je drugačno leto kot vsa leta do sedaj. Življenje se je zaradi corona virusa spremenilo, a ne le v Sloveniji, ampak po celem svetu.

Zaradi virusa smo imeli oziroma še vedno imamo kar veliko omejitev. Ne smemo se družiti s prijatelji, šolanje poteka na daljavo, ne smemo obiskati drugih držav, tudi gibanje je omejeno znotraj Slovenije. Kljub temu da smo skoraj celo leto imeli omejitve zaradi virusa, sem doživela veliko zanimivega. Seveda so mi najbolj ostale v spominu počitnice pri moji babici Eriki na Koroškem. Vsak dan sva se veliko smejali, še posebej sva se zabavali, ko je na obisk k babici prišla njena prijateljica Nada. Skupaj smo igrale karte in druge družabne igre. Nikoli pa tudi ne bom pozabila kampiranja v Bohinju z sestričnima Aniko in Manco, kjer smo se prav tako imeli super.

To leto sem preživljala zelo lepo, četudi nam je življenja otežila korona. Pri nas doma smo imeli srečo, da ni nihče zbolel in prav tako vsi moji sorodniki. Upam, da tako tudi ostane. Največ čas sem preživela s staršema. Skupaj smo hodili v hribe, da smo se razgibali in zabavali. Največkrat sem bila na Osolniku, poleti pa sem bila tudi na Debeli peči, Viševniku, Korošici. Kljub temu da to leto nismo šli na morje ali kakšno potovanje, sem se imela super. Všeč mi je bilo, da je bil ati več časa doma kot po navadi, saj je tudi on imel delo od doma.

Za prihodnje leto si želim, da bi šla na kakšno potovanje npr. v Grčijo ali pa mogoče v Turčijo, no, pa tudi v Moskvo si želim. Želim si tudi, da bi lahko večkrat obiskala babico in se več družila s sestrično in bratrancem s Koroške. Škofja Loka

Eva Luzar 6. c

Presenečenje med počitnicami

Letošnje krompirjeve počitnice so bile drugačne od preteklih let. Saj je letos tako ali tako veliko stvari drugačnih. Manj se družimo s sošolci in prijatelji, imamo pa več časa za družino in hišne ljubljence.

Že med poletnimi počitnicami sem začela s treniranjem jahanja na bližnjem ranču. Konji, te lepe in plemenite živali, so se mi usedle v srce. Tudi moj trener Leo je tako prijazen, da se vsakič veselim srečanja tudi z njim. Ravno zato sem komaj čakala krompirjeve počitnice, da bi lahko čim več časa preživela na ranču. Mami sem vsak dan spraševala: »Si že klicala Lea, kdaj grem lahko jahat?« Mama mi je vsakič odgovorila: »Leo čaka navodila, če bo možno jahanje. Verjetno ne bo.«

Vsi načrti za počitnice so mi padli v vodo. Nisem se mogla na nikogar jeziti, saj pravila veljajo za vse. Ker je bilo vreme lepo, sem se odločila, da bom malo kolesarila, rolala ...

Ko sem ravno do konca prebrala knjigo Pobeg, je mami prišla do mene in mi rekla: »Dobila sem sporočilo od Lea!« Razveselila sem se, čeprav nisem vedela, kakšno sporočilo je prejela mami. Tako jo sem jo vprašala: »Ali bom lahko šla na jahanje?« Mama mi je z veseljem odgovorila: »Lahko boš šla, le da bosta oba morala imeti masko in upoštevati varnostno razdaljo.« To je bil najmanjši problem. Bila sem tako vesela, da sem kar zavriskala. Takega presenečenja že dolgo nisem doživela. Že naslednji dan sem bila na konju. Uživala sem v jahanju in zdi se mi, da mi še nikoli ni šlo bolje. Tudi moj trener Leo me je zelo pohvalil.

Vse se je razpletlo drugače, kot sem na začetku mislila. Ker so se počitnice podaljšale, sem jahala veliko več, kot sem pričakovala. To so bile ene izmed najlepših krompirjevih počitnic.

Mila Samec, 6. c

Moje jesenske počitnice

Danes bom pisala, kakor vidite po naslovu, o svojih jesenskih počitnicah. To, o čemer bom pisala, se je zgodilo v petek, 23. 10. 2020.

Ta dan me ni bilo v šoli, in sicer zato, ker so bili moji starši in starejša sestra okuženi s covid 19. Jaz in moj mlajši bratec pa sva bila zdrava in zato sva bila tudi vesela. Moje počitnice tako niso bile

preveč zabavne, saj smo bili cele počitnice samo doma zaradi karantene.

Ko smo po televiziji gledali poročila, smo izvedeli, da bomo imeli še en teden počitnic. Z bratcem sva bila zelo vesela. 6. 11. smo zaključili s karanteno in lahko smo odšli ven. Lahko smo šli na sprehode, se zunaj igrali in podobno. Čeprav smo morali nositi maske, je bilo dobro.

Mislim, da sile jesenske počitnice zelo nenavadne, a vseeno zanimive.

Dearta Sylejmani, 6. c

Spomini leta 2020

To leto si bom zapomnil po prvi prespani noči v lastni mobilni hišici. Glav spomin na to leto imam zaradi Coronavirusa.

Leto sem preživeljal večinoma doma, med poletjem pa sem bil v mobilni hišici na morju. Najlepsi dogodek je bil izlet iz ladje v Narodni park Brijuni. Ogledali smo si živalski vrt in se kopali. Uresničil sem večino načrtov in želim vendar enega nisem. Želel sem malirati sadje v sadovnjaku v Bosni. Meje so bile zaprte, zato tudi nisem mogel obiskati svoje babice in dedka.

V prihodnjem letu želim dobro končati šolo in oditi v Bosno. Upam tudi, da se bo Coronavirus čim prej končal.

Gabriel Jugović, 6. c

Pred vami je pismo Eme Zakotnik iz 7. a. Z njim je sodelovala na mednarodnem natečaju, ki ga organizira Svetovna poštna zveza. Pošta Slovenije - Komisija za izbor najlepšega slovenskega pisma je Emino pismo uvrstila v ožji izbor, kot najbolj primerno pa izbrala pismo učenca iz ene od mariborskih osnovnih šol.

Draga teta Maja!

Kako si? Odkar smo se nazadnje videli, je minilo že kar nekaj časa in priznati moram, da se tvoja odsotnost čuti veliko bolj, kot sem si mislila. Pogrešam tebe in tvoj nenavadni smisel za humor, pogrešam bratrančeve spodletele poteg-avščine ter celo neumestne pripombe moje ljube sestrične.

Najbrž se sprašuješ, zakaj ti v 21. stoletju ob vseh možnih pripomočkih za komunikacijo, ki jih to ponuja, pišem pismo z roko. Seveda vem, veliko enostavneje gre z elektronsko pošto, a ker si deliva tudi ljubezen do branja, in to v domačem naslanjaču s knjigo v eni roki in skodelico kakava v drugi, sem prepričana, da me boš razumela. Odgovor je dokaj tipičen zame in za moje »staromodne« navade. Ker ima to svoj čar. Se strinjaš, da je poseben občutek, ko iz nabiralnika vzameš z roko napisano pismo in pomisliš, da se je nekdo zanj še kako potrudil? Reci mi, da sem sentimentalna, a ne moreš zanikati dejstva, da ti neko »zastarelo« pismo lahko zbudi prijetne spomine in prikljče nasmešek na obraz. In to je namen tudi mojega pisma. V teh časih so pomembne še tako drobne pozornosti, da na izgubimo pameti.

Korona nam je močno spremenila življenje, vendar verjamem, da se da z nekaj truda tudi iz te težke situacije, v kateri se zdaj nahajamo, potegniti kaj dobrega. Ja, vem, vem: »Ema, a se ti ne zdi, da gledaš na to preveč pozitivno?« Tako mi po navadi tudi vsi drugi govorijo, ne potrebujem še tetine pridige o pretiravanju. Resnica pa je, da je pozitivno gledanje še edina stvar, ki nam na koncu ostane.

Premišljujem o lanskem letu. O občutkih, ko se je vse to šele začejalo.

Bila je pozna zima. Kot tudi tista leto pred njo ni prinesla obilice snega in tako tudi ne nam otrokom neizmerne veselja (vam pa kup »sneženih« nevšečnosti). So se pa vse naokrog širile vesti o novem tako imenovanem koronavirusu, ki da se je pojavil na Kitajskem. Mislija sem si, to je še ena čudna bolezen, ki tam daleč razsaja zaradi velikega števila prebivalcev in pomanjkanja ustrezne higiene. Spominjam se, kako smo se s prijatelji smejali, ko smo gledali fotografije ljudi z obrazi, prekritimi z zaščitnimi maskami, taki so bili kot kirurgi iz resničnostnih oddaj. Tudi zdravniki so se nam zdeli tako smešni v zaščitni opremi, kot da bi imeli opravka s čim radioaktivnim in ne s pacienti.

Kakšen mesec kasneje pa vse to ni bilo več tako smešno. Kar naenkrat smo morali začeti upoštevati nešteto novih pravil, ki naj bi preprečila širjenje virusa, saj je zdaj ta razsajal že po vsem svetu. Postajalo je že kar zastrašujoče. Vsi mediji so poročali samo še o številu obolelih za boleznijo Covid 19 in o številu smrtnih žrtev, ki jih je ta zahtevala. V šoli smo se pogovarjali o tej smrtonosni bolezni in o tem, kako naj bi potekalo šolanje na daljavo, če bomo morali ostati doma, doma smo trepetali za zdravje naših bližnjih, znancev in prijateljev.

Potem je res prišlo šolanje na daljavo. Sprva je bilo prav zanimivo. Kot kakšni mali računovodje smo po ves dan buljili v ekran. V resnici mi je bilo čisto všeč. Šolske obveznosti sem lahko izpolnjevala kadar koli, zato sem si tudi čas sama razporejala. Kot veš, sta tudi mami in ati začela delati od doma. Sprva nam je kar dobro šlo. Ti poznaš mojo mami, po navadi nervozo pusti v službi, doma je le kdaj pa kdaj malo živčna. Zdaj pa to ni bilo mogoče, zato je doma postajalo vse bolj napeto, pravzaprav smo bili prav vsi štirje (mami, ati, brat in jaz) napeti kot strune. Razjezila nas je vsaka malenkost. 24 ur na dan smo bili skupaj, sedem dni v tednu. Nehali smo obiskovati sorodnike, tudi vas. Jaz pa sem tako pogrešala vašo družbo. Vsaka še tako običajna stvar je bila prepovedana, epidemiji ni bilo videti konca. To se je nadaljevalo vse do skorajšnjega poletja, ko smo se za dva tedna vrnili v šolo. Povem ti, zadnji čas. Skoraj bi se mi zmešalo. Vrnitev v šolske klopi je prinesla olajšanje. Spet sem dobila upanje, da bo epidemije enkrat konec.

Nato se je začelo poletje. Saj veš, da jaz obožujem ta letni čas. Epidemiološka slika se je toliko izboljšala, da nam je država dovolila odpotovati v počitniške kraje. To je bila rešilna bilka zame. Najprej smo šli mami, ati, bratec in jaz kole-sarit ob slovenski obali. Bilo je prav zabavno. Naslednji je bil na vrsti skavtski tabor. Ta je bil edinstven, kot vsak do zdaj (saj sem ti poslala fotografije, kajne?). No, nazadnje sem se pa s prijateljico udeležila še zdravstvene kolonije. Deset dni smo se samo zabavali, smejali in preprosto uživali življenje. Ob koncu poletja sem bila tako srečna. Skoraj sem pozabila na korono.

Žal pa ta ni pozabila na nas. Že po dobrem mesecu pouka smo spet morali domov. Vse poletne radosti so izpuhtele, spet se je začelo šolanje na daljavo ...

In potem smo se spet vrnili v šolske klopi in po enem mesecu spet domov. In zdaj smo ponovno v šolskih klopih. Povem ti, naveličana sem. Vse to se že predolgo vleče. Preveč hudega je bilo. Preveč življenj nam je vzel Covid 19. Vsako življenje je predragoceno. Zelo si želim, da bi bilo epidemije čim prej konec. Saj se zavedam, da se to ne more zgoditi s pritiskom na gumb in da tudi po koncu epidemije še dolgo ne bo tako, kot je nekoč bilo. A o tem zdaj nočem razmišljati. Raje se spominjam tvojih besed: »Vsaka stvar je za nekaj dobra.« Ja, res.

Naj se še tako čudno sliši, a čas epidemije mi je prinesel tudi koristi. Predvsem čas za stvari, za katere mi ga je prej zmanjkovalo. Veliko berem, se učim igrati na kitaro, učim se španščino in nemščino.

Tako, draga teta Maja. Počasi zaključujem s tem pismom. Še naprej spoštujva ukrepe za zajezitev širjenja koronavirusa in verjemiva, da se vsaka stvar enkrat konča.

Do takrat pa mi še ti napiši kakšno pismo. Lahko ti povem, da jih je prav zabavno pisati. Prebirati pa tudi.

Objem

Ema

Pa še to: Shranjuj pisma. Brali jih bova spet, ko bo epidemija le še grenak spomin, in podoživljali čas, za vedno dokumentiran tudi v najinih pismih.

Prenesi vsem moje najlepše pozdrave.

Škofja Loka, 9. april 2021

Iskanje Rozi

ker se med podaljšanimi jesenskimi počitnicami ni kaj veliko zgodilo, bom opisal, kako smo iskali Rozi. Rozi je poredna oslica od moje sestrične Neže.

V soboto zjutraj sem prejel klic od Neže. Neža je rekla: »Ali mi lahko, prosim, prideš pomagat najti Rozi, ker je ne najdem?« Odgovoril sem ji: »Pridem takoj.« Hitro sem se oblekel in s kolesom oddrvel do Neže. Bila je zelo vznemirjena. Vzela sva vsak svoj povodec in jo šla iskat. Rekla je: »Jaz grem po levi strani gozda, ti pa pojdi po desni.« Privolil sem: »V redu.« Hodil sem in hodil, pa nič. Ko sem prišel na njivo, sem najprej zagledal Nežo, nato pa sva se ozrla na polje, polno lepe trave. Tam se je pasla Rozi.

Meža je vzdiknila: »Končno!« Šla jo je pripet na povodec. Ampak Rozi je zelo trmasta in se ni hotela premakniti. Še dobro, da sva imela s seboj priboljške.

Odpeljala sva jo nazaj v skedenj. »Bilo je kar naporno, upam, da se ne bo ponovilo,« sem rekel. »Ja,« je izčrpano dodala Neža.

Matevž Koman, 6. c

In 2050

In 2050 I will be 42 years old. I will have two kids and one dog. One biological and the other one will be adopted. I will have a small, cute, comfortable house in a small, nice village. Outside I will have white and baby blue flowers. Near my house there will be a stable with one white horse. In the stable there will also be a grey foal. The small village I will live in will be in Germany. I won't have a job. Because I will win the lottery. I will be happily married. I will be very happy and I will enjoy life very much. My meals will be healthy and unique.

People in 2050 will speak different languages. There will be flying cars but I will travel on foot. There will be only one kind of money. People will look the same as now. Just style will be different. Children will play just like now. But there will be some new games. School will be outside and students will learn about important things like saving our planet, mental health, positivity... There will be a lot of new food. But I will only eat organic food and I will grow my own food. There will be peace in the world: no wars, racism... There will be new sports. Like sky races, robot fights. But I won't do those.

Ana Lipold, 7.B

In 2050

In 2050, I will be 42 years old and I will be married with wonderful husband. I will have two biological children. We will live on the south of Greece in big house with green windows and pool. I will be a vet and because of this, I will have two beautiful dogs. I will not be exactly rich, but I will be happy. We will speak French and Latin. People will travel with big flying eggs, but we will still have cars. We will pay with golden credit cards or with bitcoins. With this money, we will buy toys for our children. They will play with animals, Lego blocks and with other children. Children will go to school by roller-skates and they will teach about animals, languages, math, sport, history and astronomy. In school, there will be the same teachers as now. In 2050, we will eat the same food as now, but more biological. In the world, there will be peace, because the entire world is one big family. But sport is the most important and funny thing in the world. The entire world will have a yoga lesson at 7 o'clock in the morning. The athletes will find out some new sports, but the old one will stay in our life.

Neja Potočnik 7.b

In 2050

MY LIFE:

In 2050 I will be 42 years old. I will have two clever, strong and happy children. I will live in a big American bus. By bus and with family I will travel the world. It'll very funny! I will definitely live in NorwayIn Trondheim. There lives the best cross-country skier in the world - Johannes HøsflotKlæbo! I will be the best cross-country skier in the world, too. If I fail to do so, I will be the best craftsman in the world. I will be married to Norwegian woman (kvinne) and with her I will live in Trondheim or with my family I will travel round the world by bus. I will be a very happy person with my wife and not rich because I will give money to the poor families (people).

THE WORLD'S LIFE:

All the people will speak Norwegian language. But everyone will speak other languages as well. People will travel by different objects. But very popular will be skis (for cross country skiing or for other snow sports). Money will be gold coins. It will be very cool, of course. People will look exactly the same as today. Children will play outside, with snow because it will be very funny. All the children will go to school in Norway because people are very clever there. But there is not enough space there so the schools will be in Greenland, too. There is a lot of snow, too. People will eat fish and other Scandinavian food which is very delicious. All people will grow vegetables and fruit. In the world will be peace. People will play all the sports on the planet Earth!

Jakob Komatar, 7. B

Leon Habjan, 6. c

Trate so glasilo OŠ Cetka Golarja Škofja Loka.

Šolsko leto 2020/21

Naslovnica: Maja Maletič, 7. b

Glasilo smo pripravili učenci in zaposleni na OŠ Cvetka Golarja. Hvala za sodelovanje

Urednica: Mateja Feltrin Novljan

Oblikovanje in računalniški prelom: Petra Primc Marko

Za vse vragolije tiskarskega škrata se vam iskreno opravičujemo.

Škofja Loka, junij 2021